

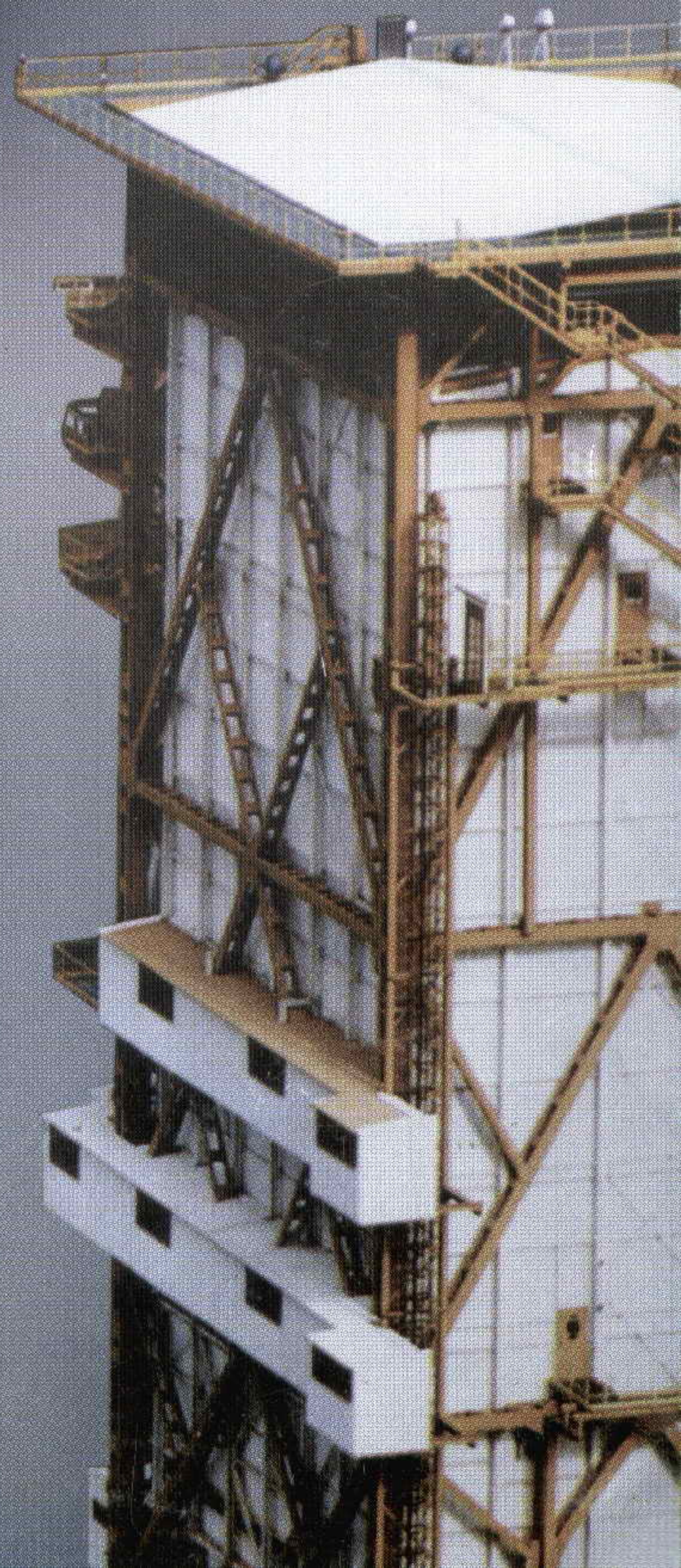
HOBBY

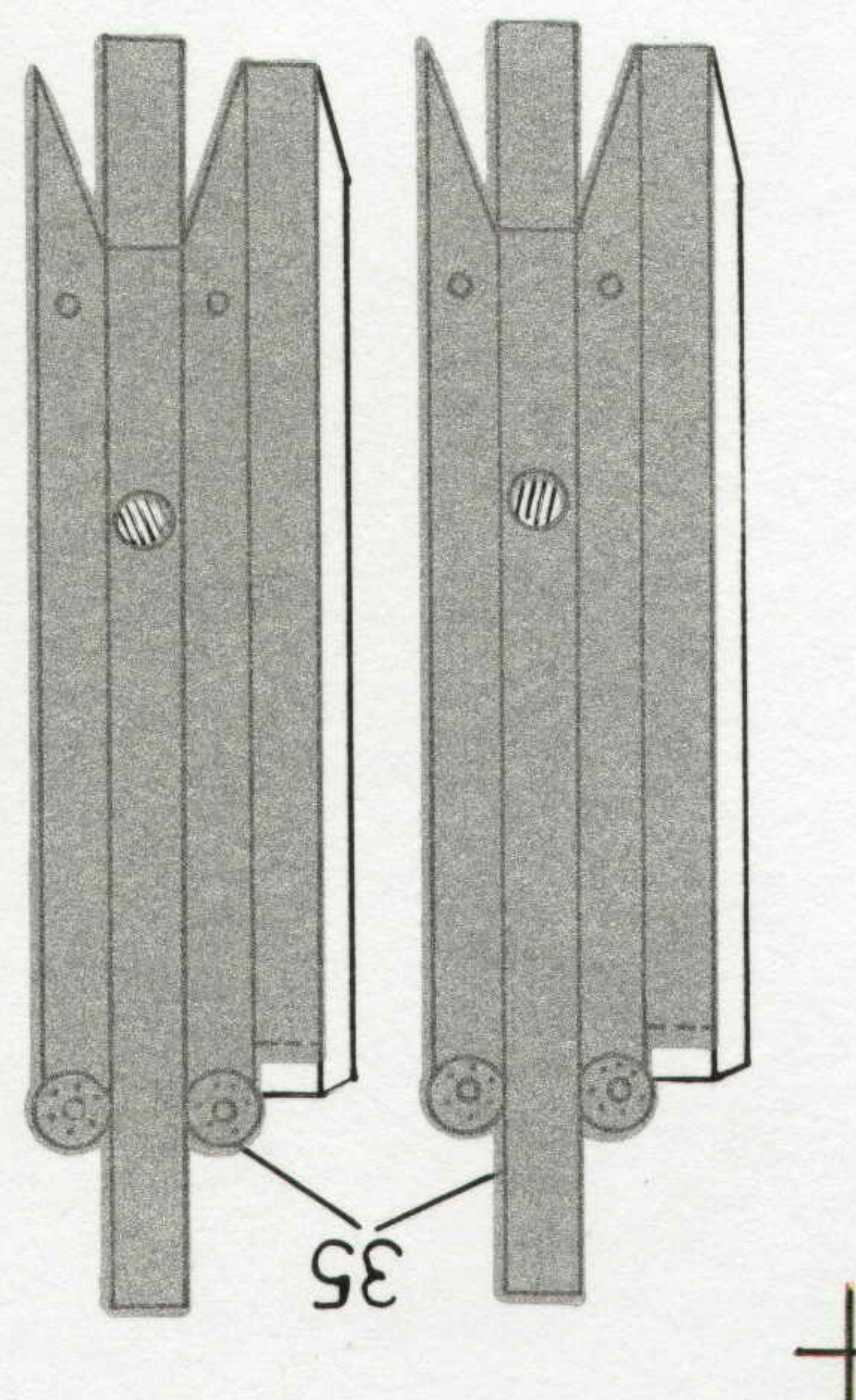
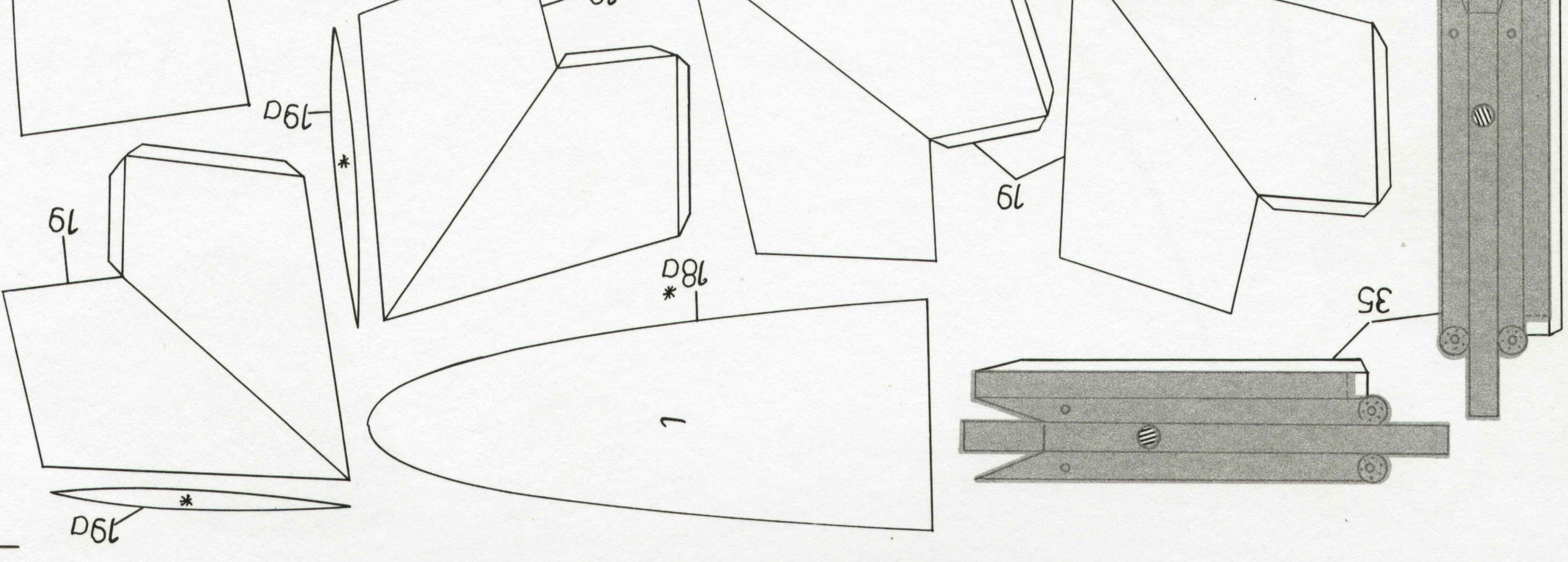
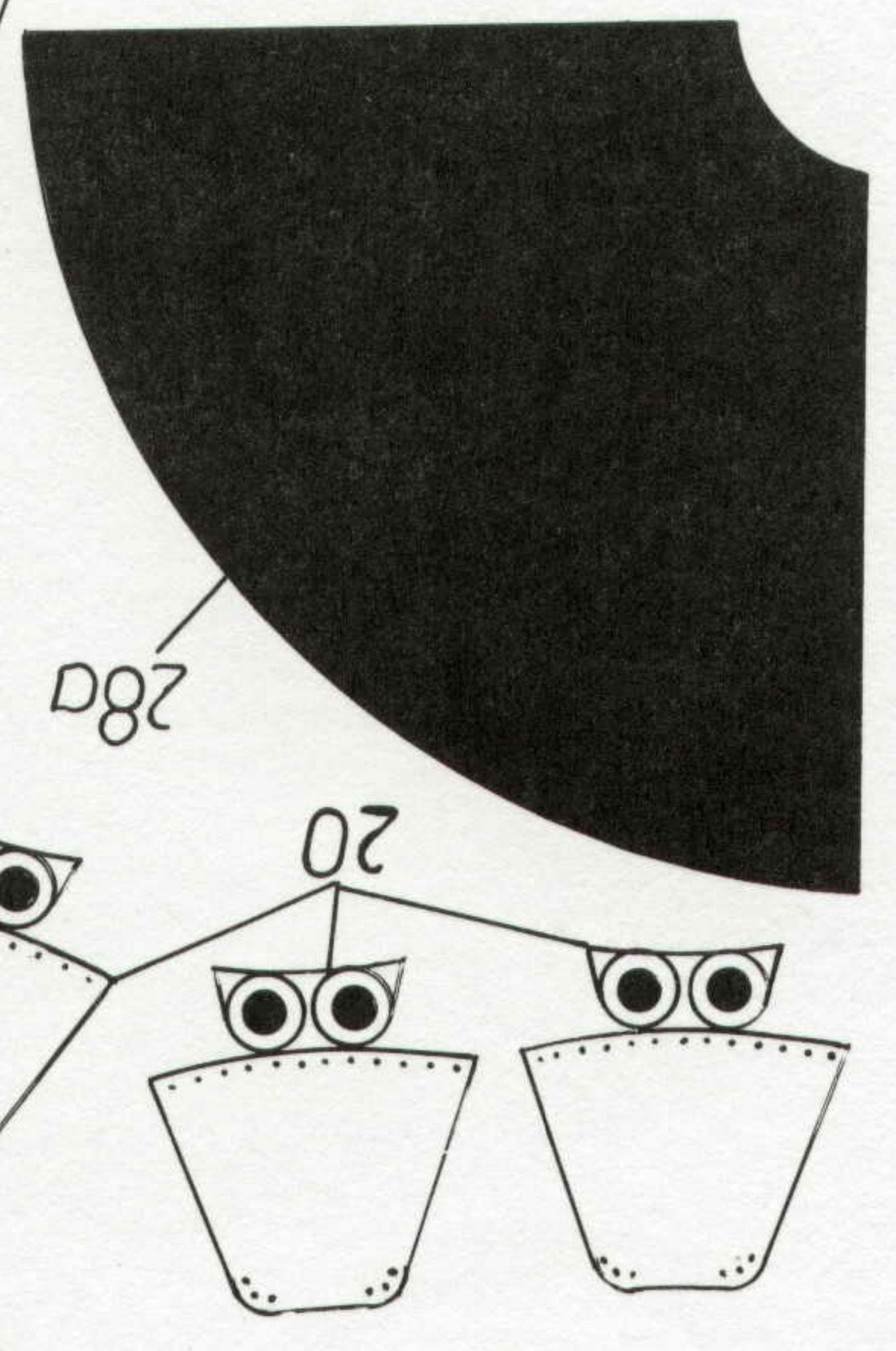
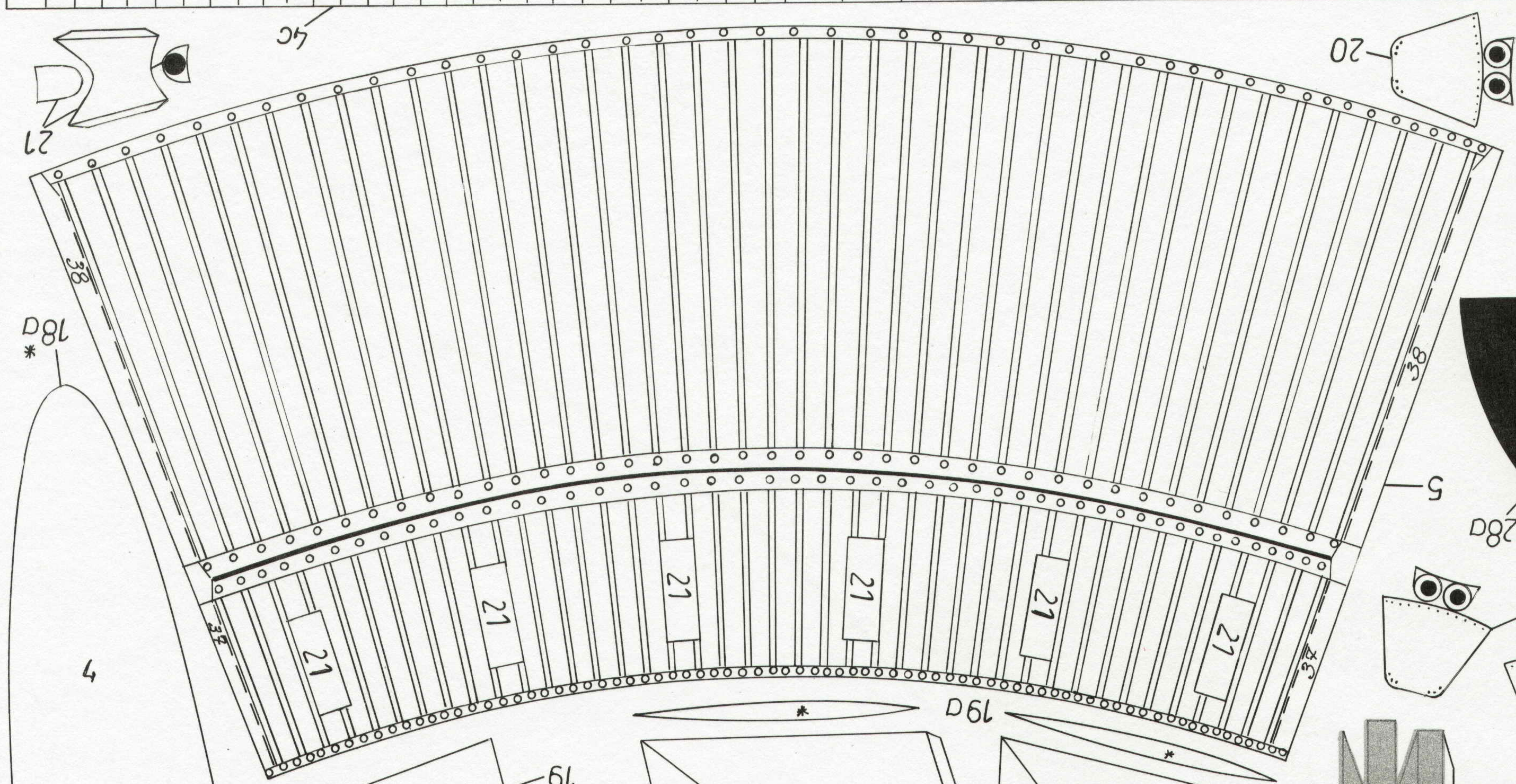
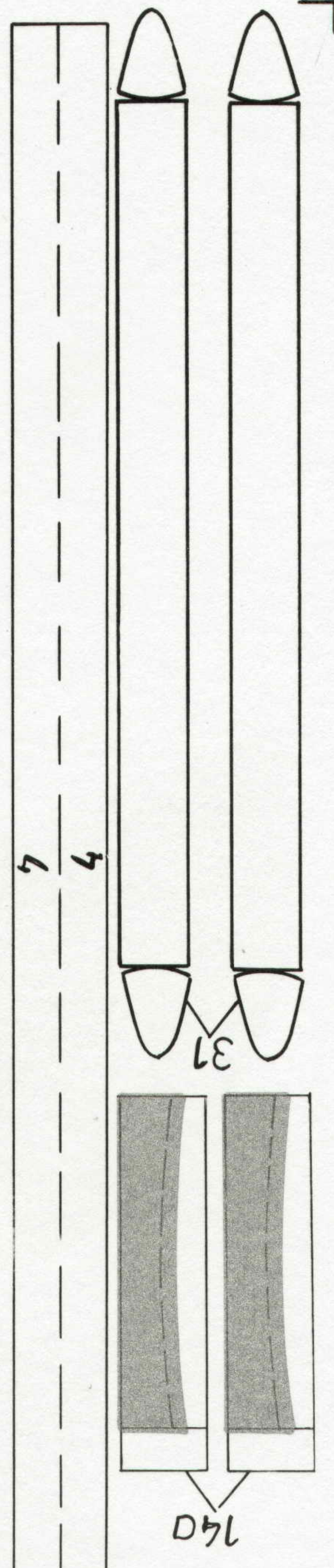
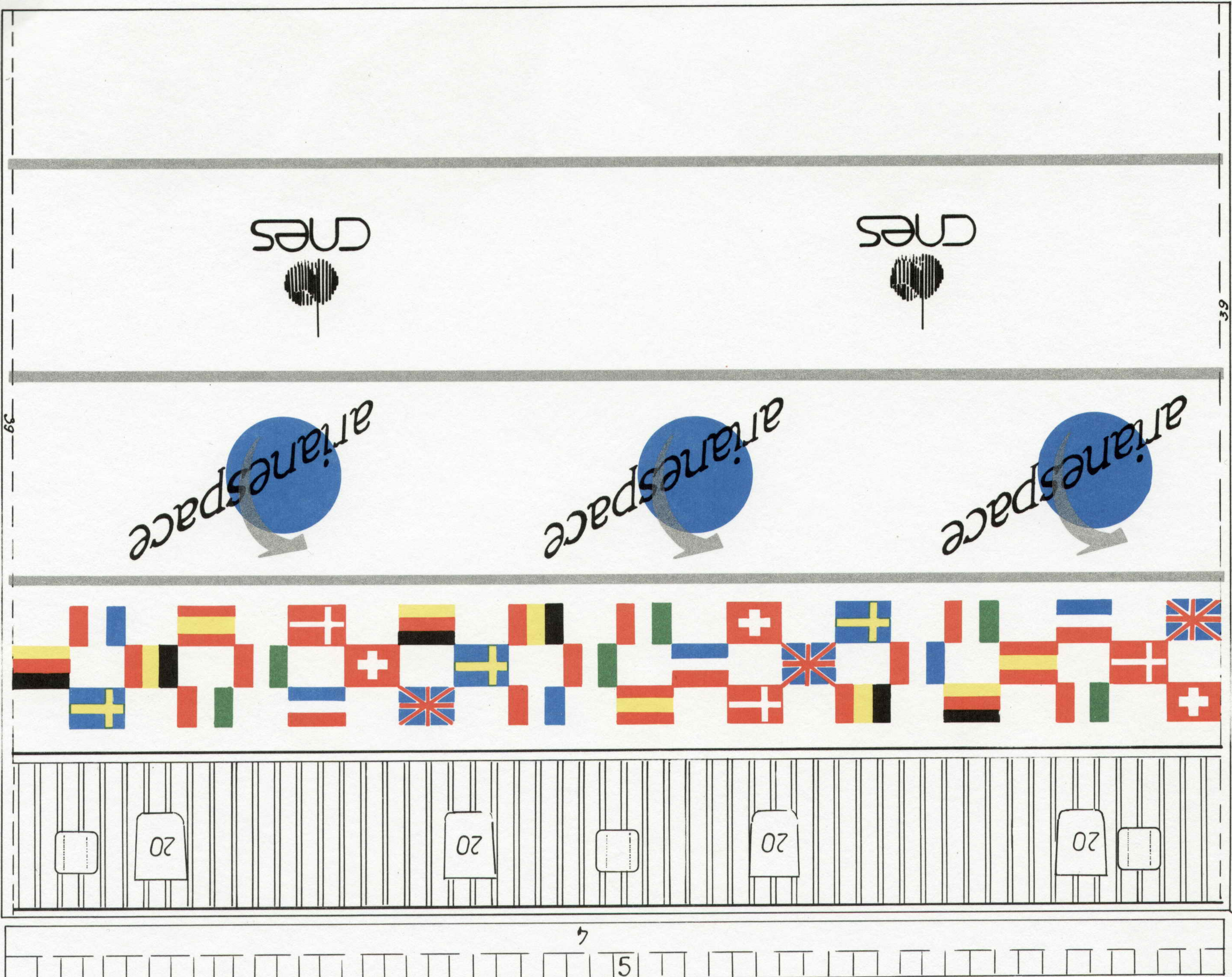
ISSN 1231 - 9694

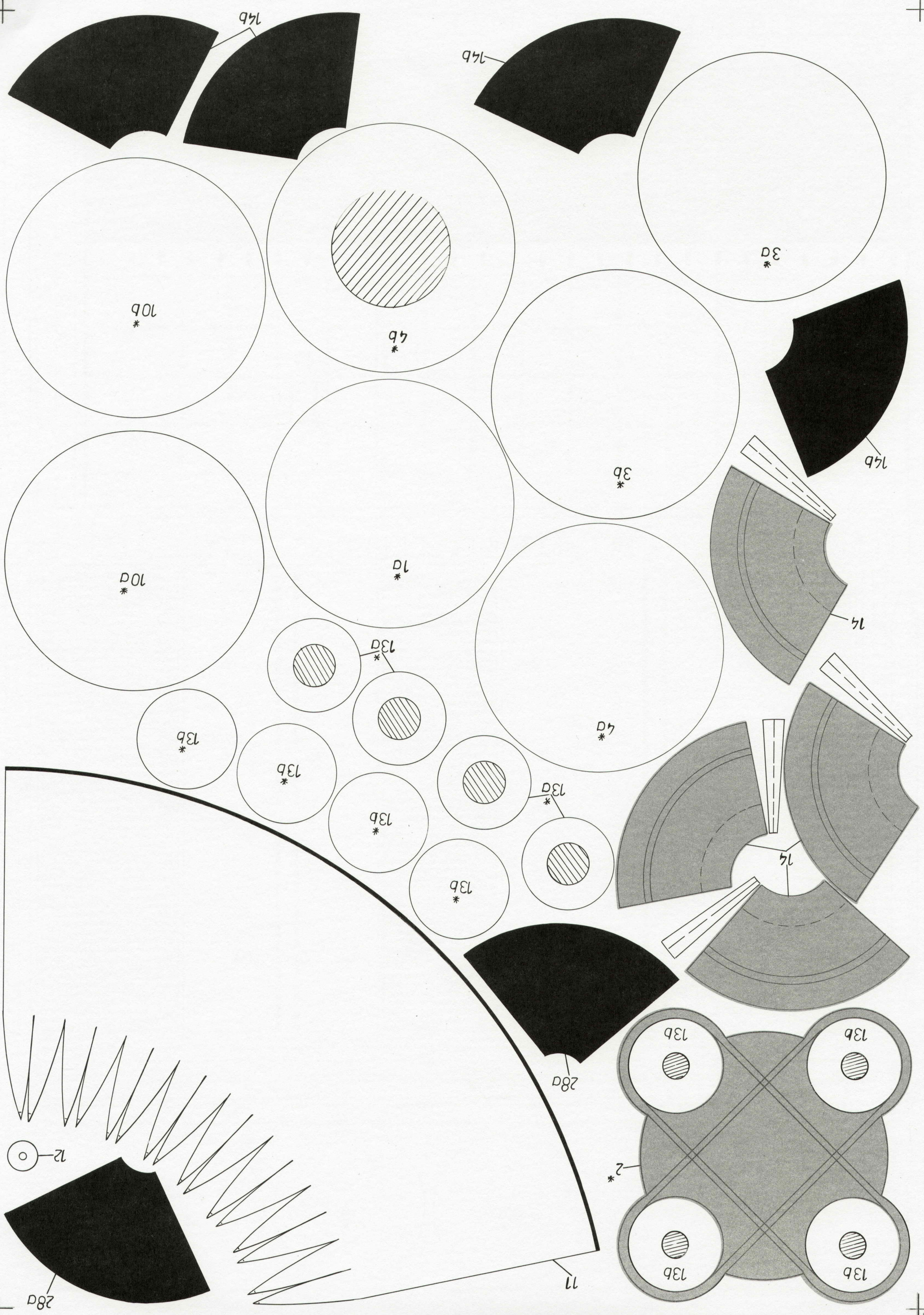
MODEL

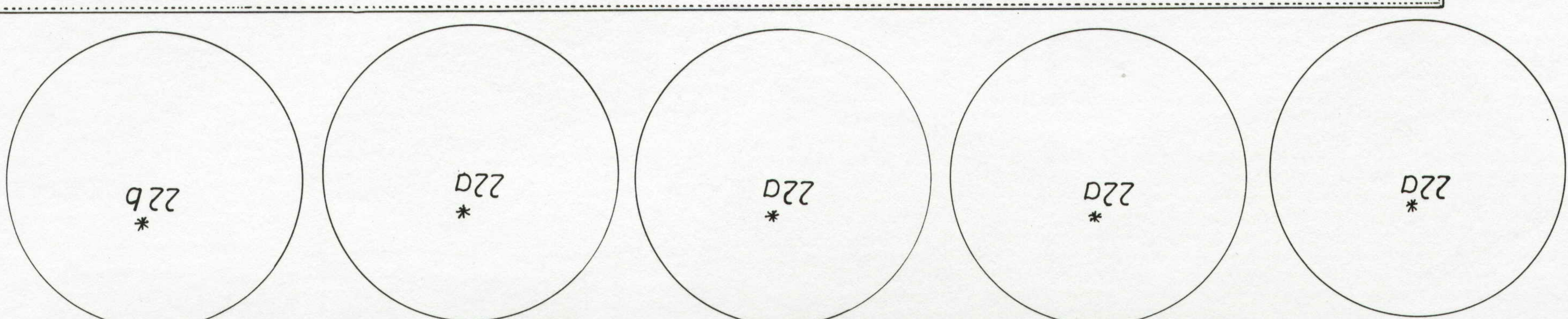
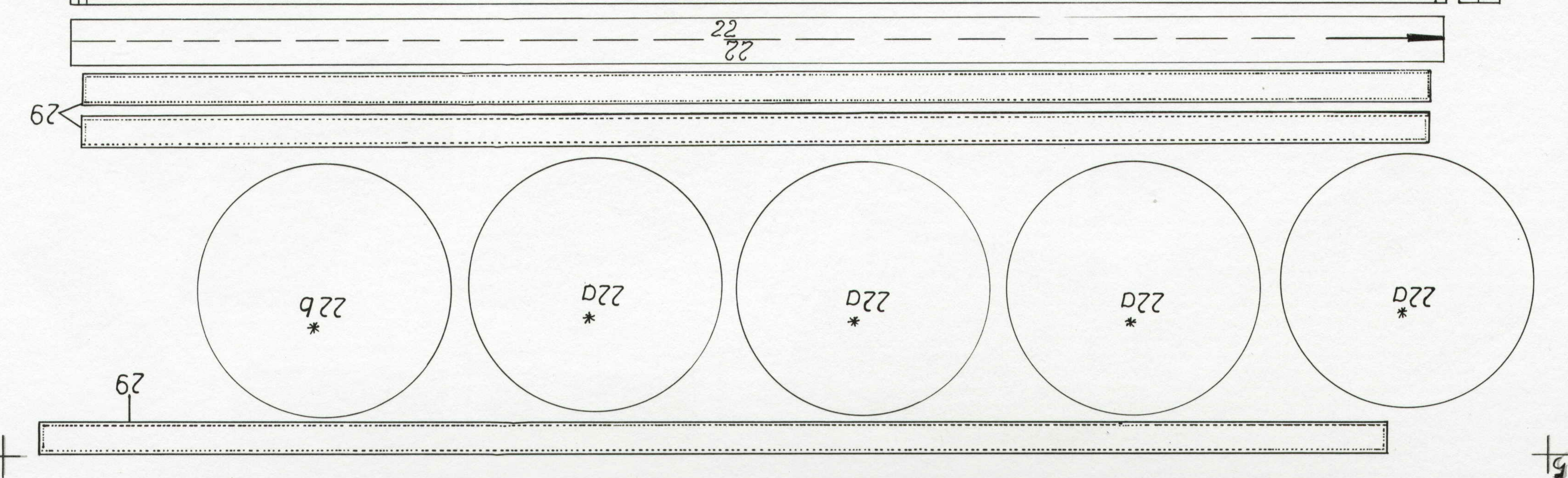
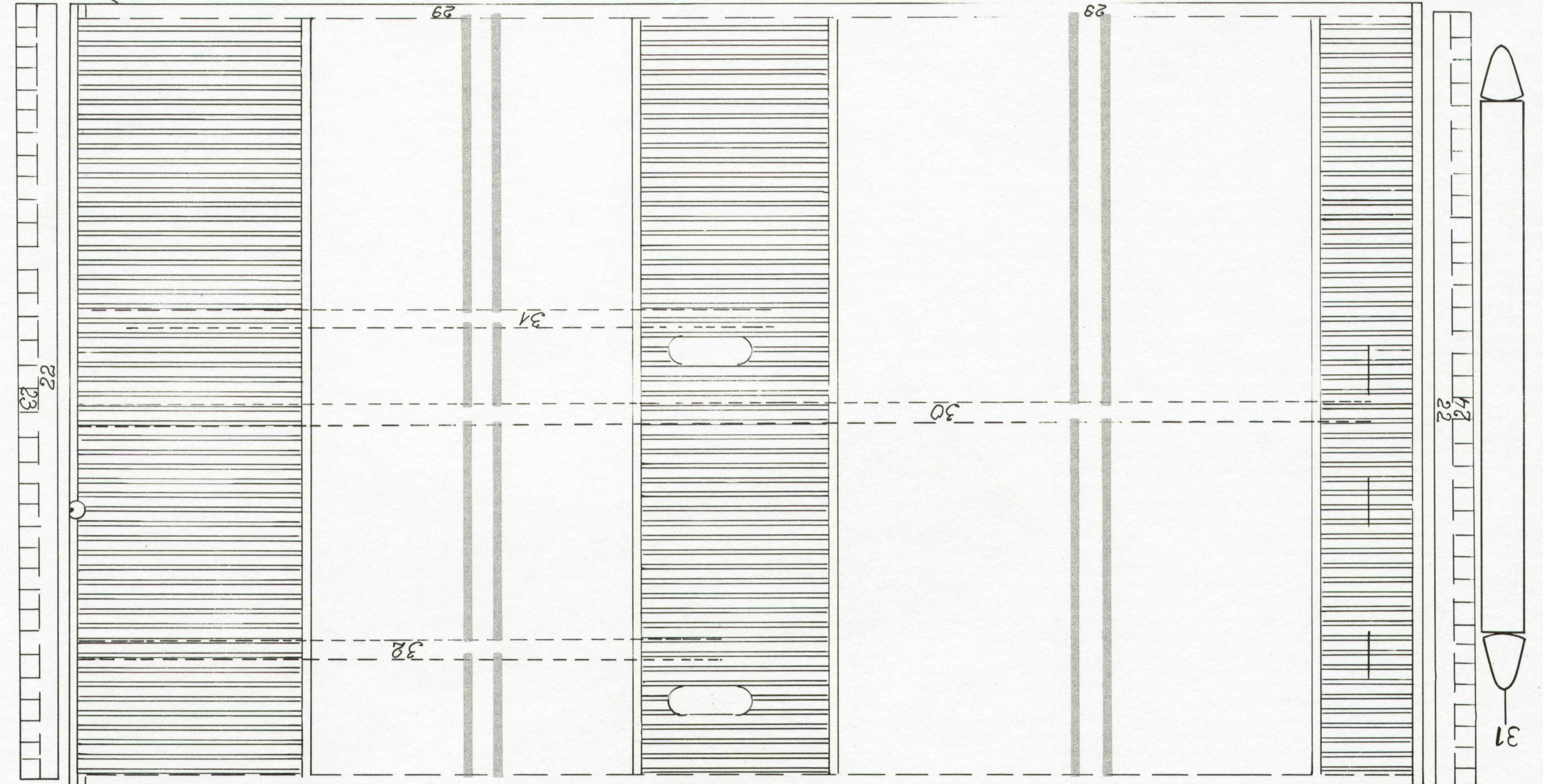
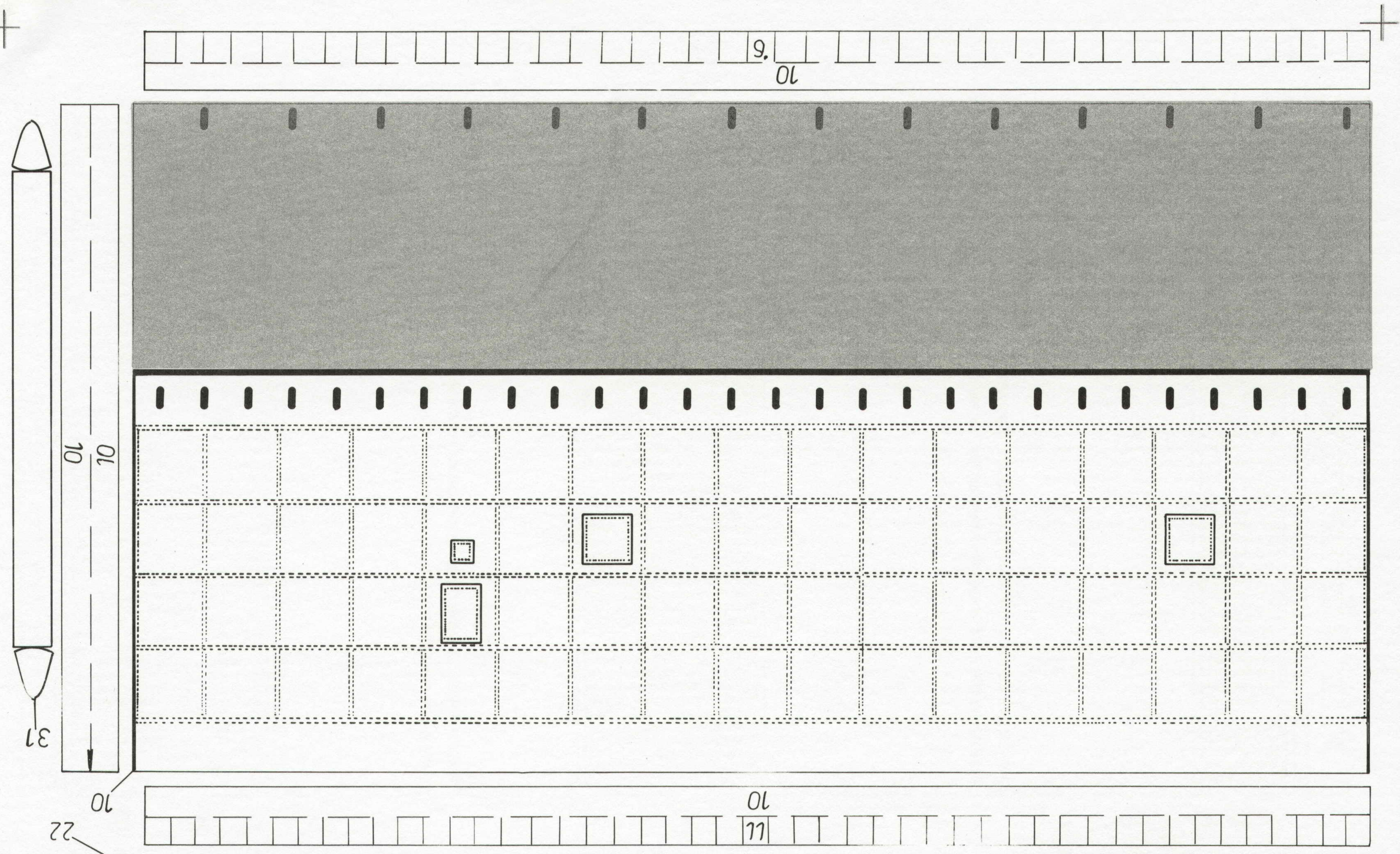
NR 61

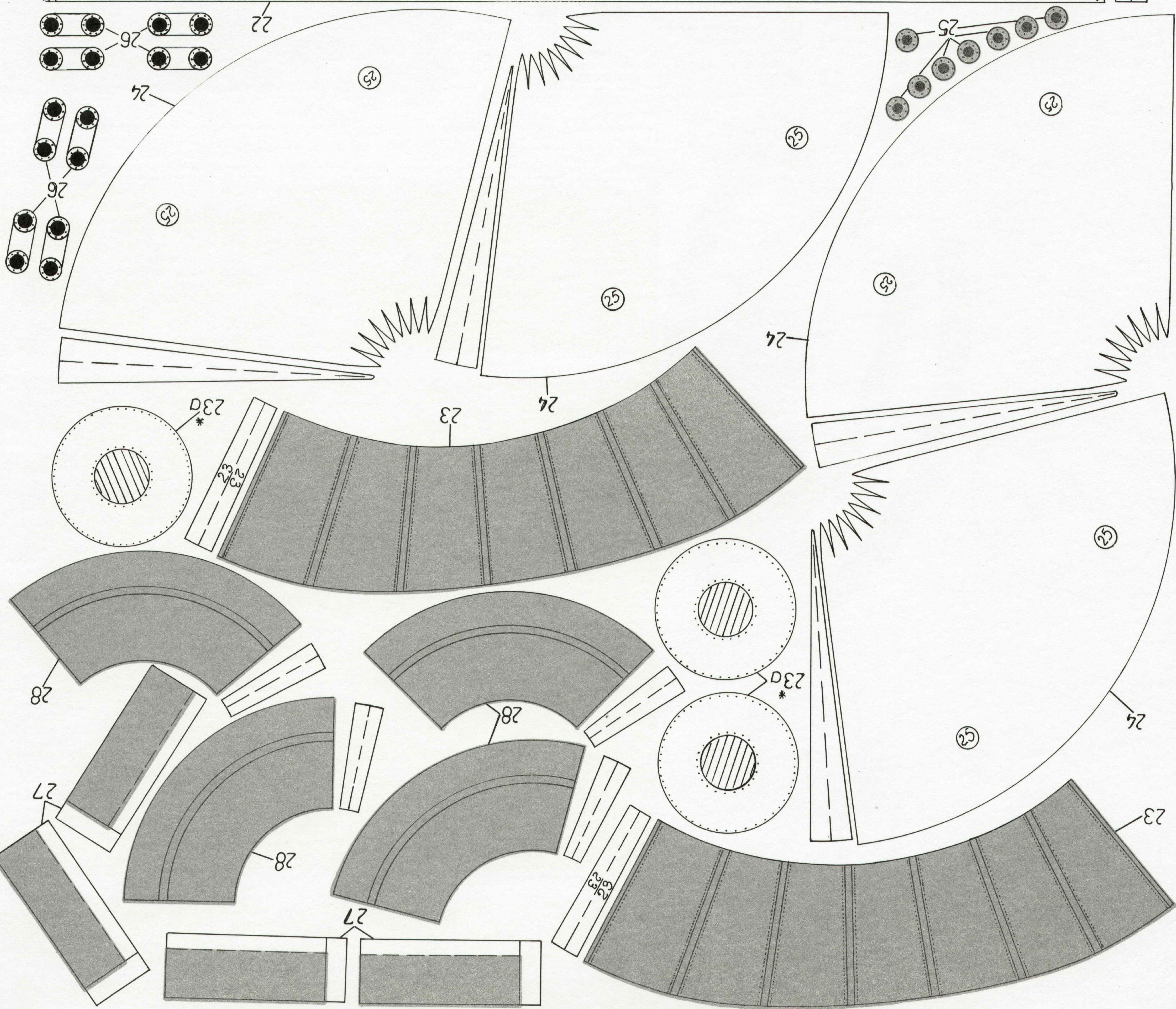
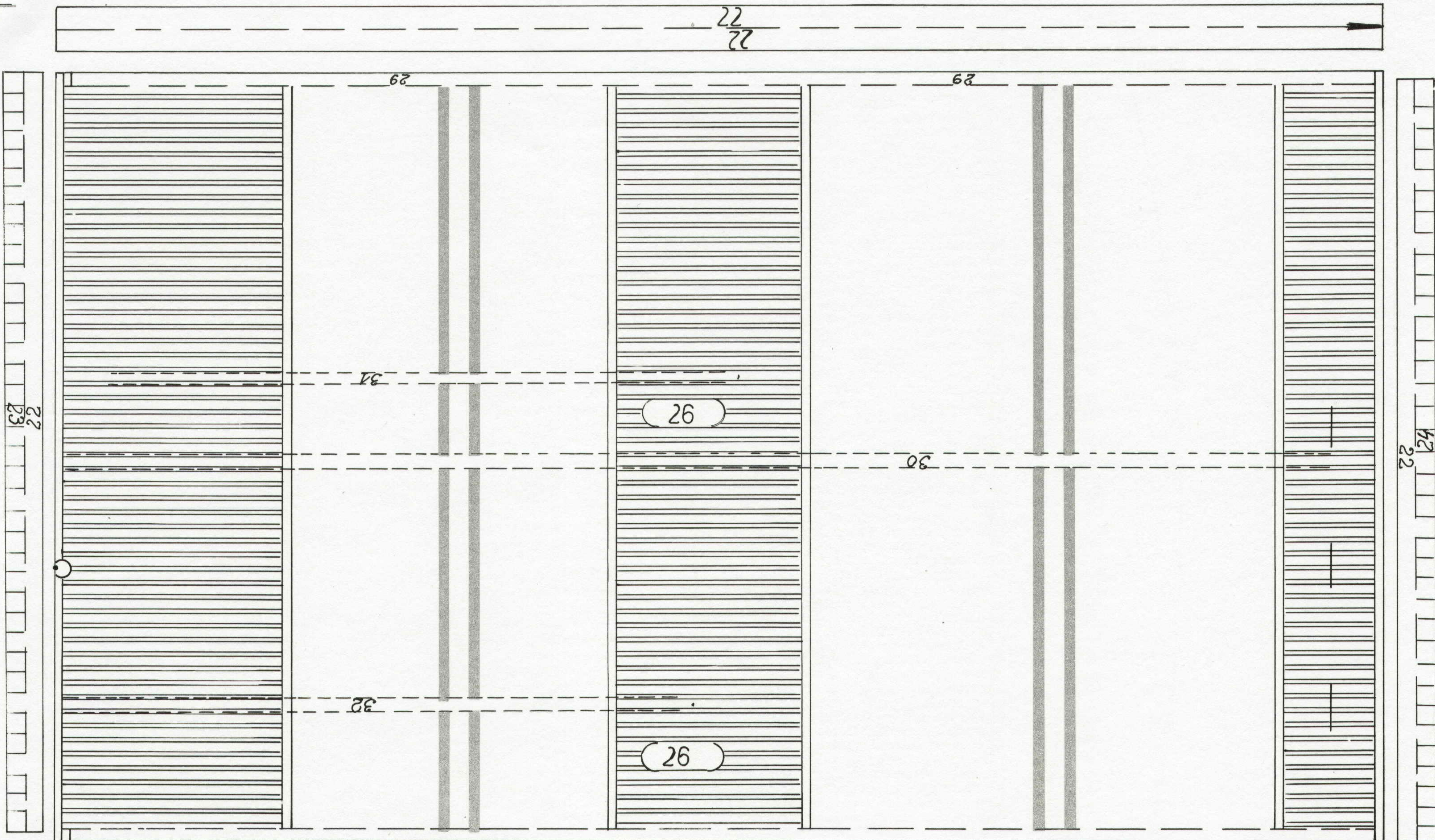
ARIANE 4
SKALA 1 : 72

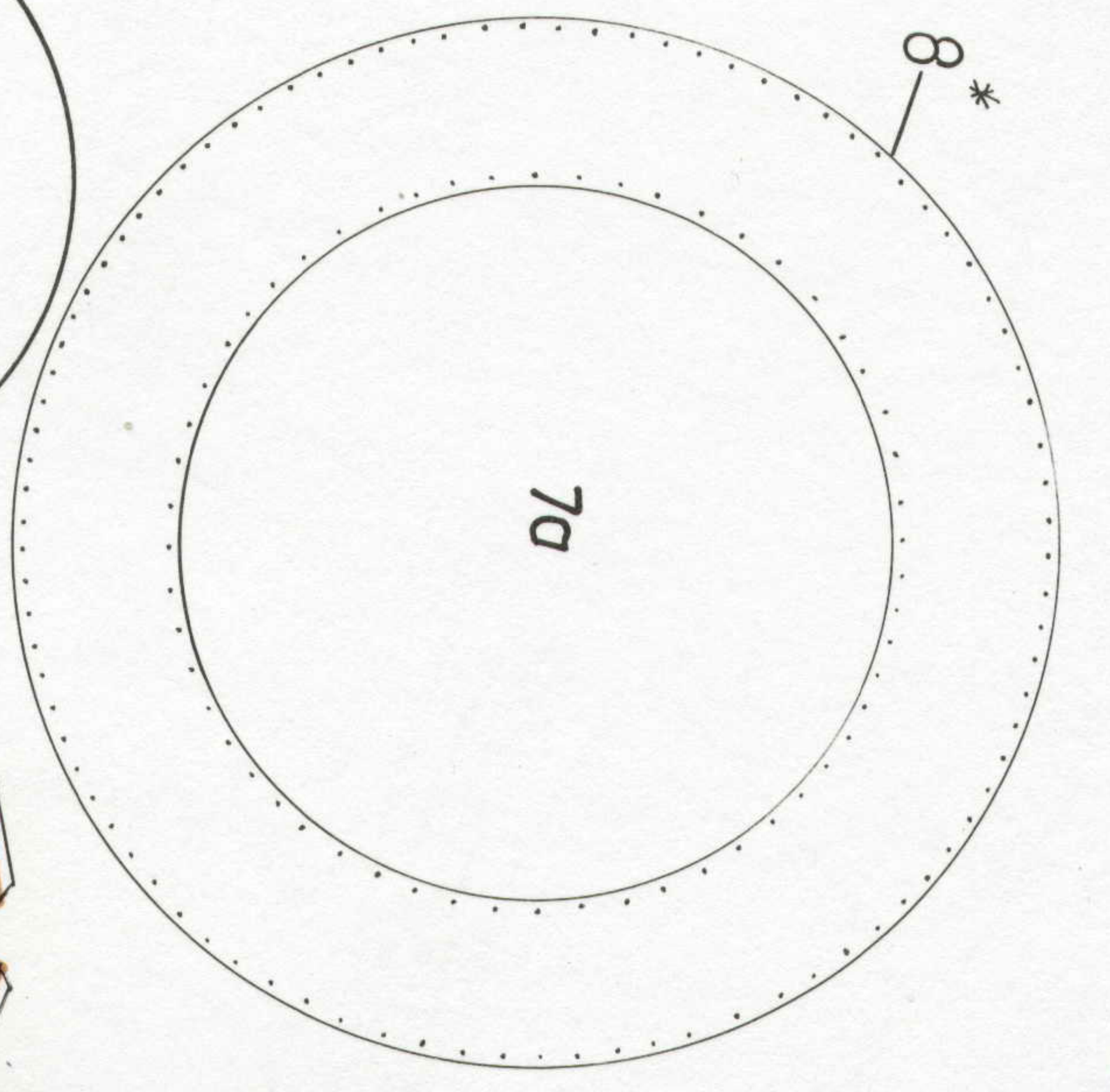
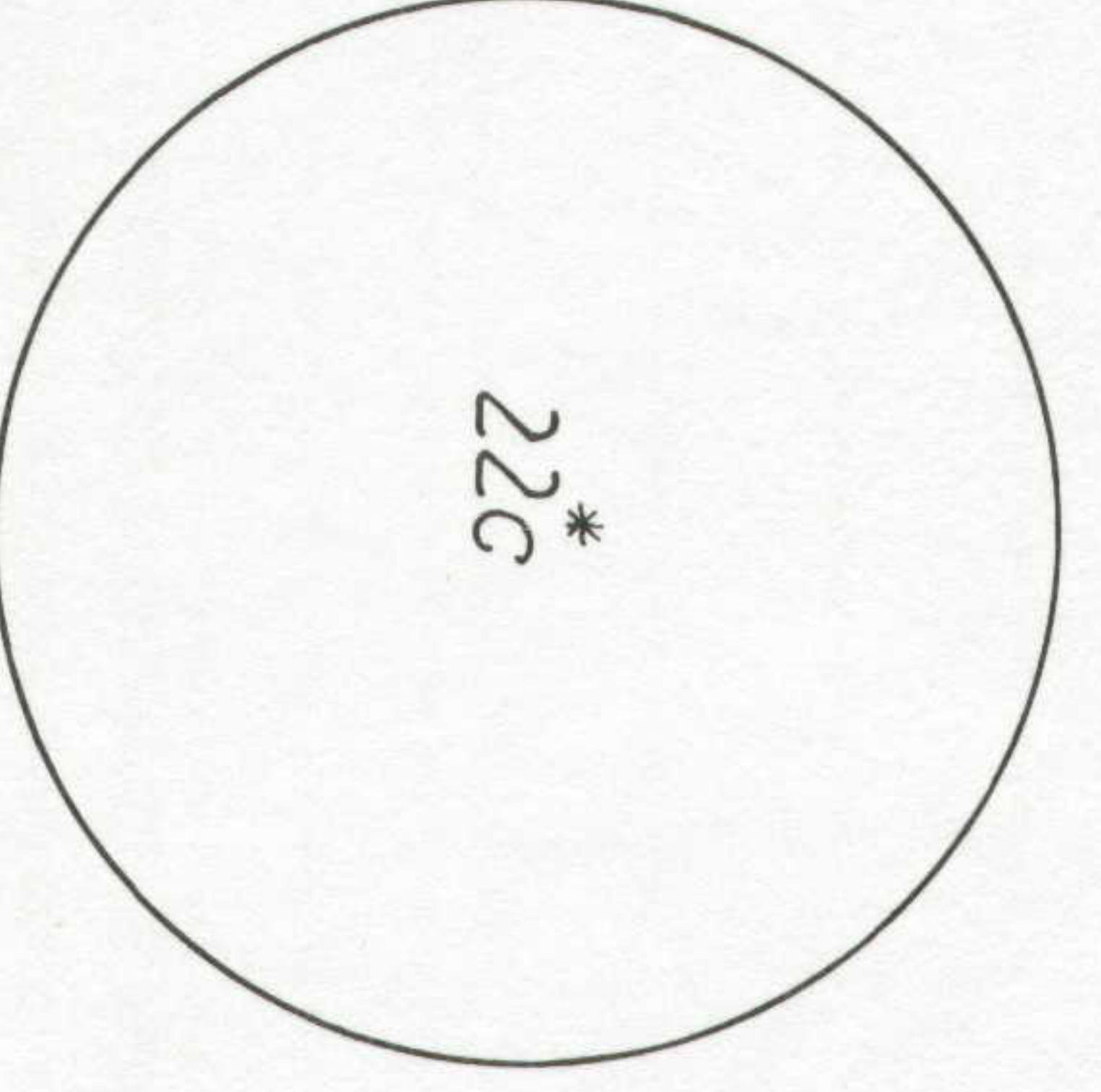
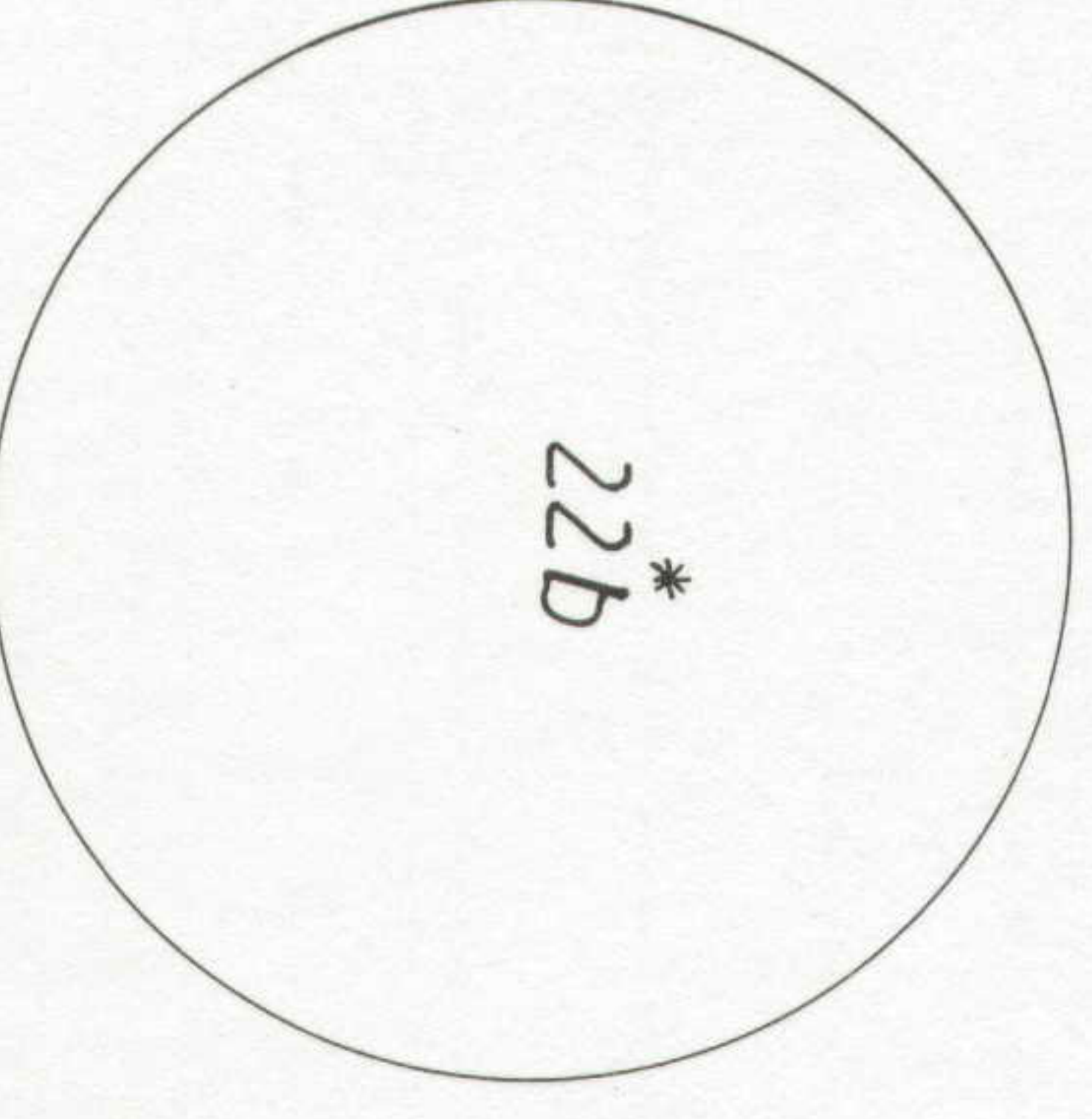
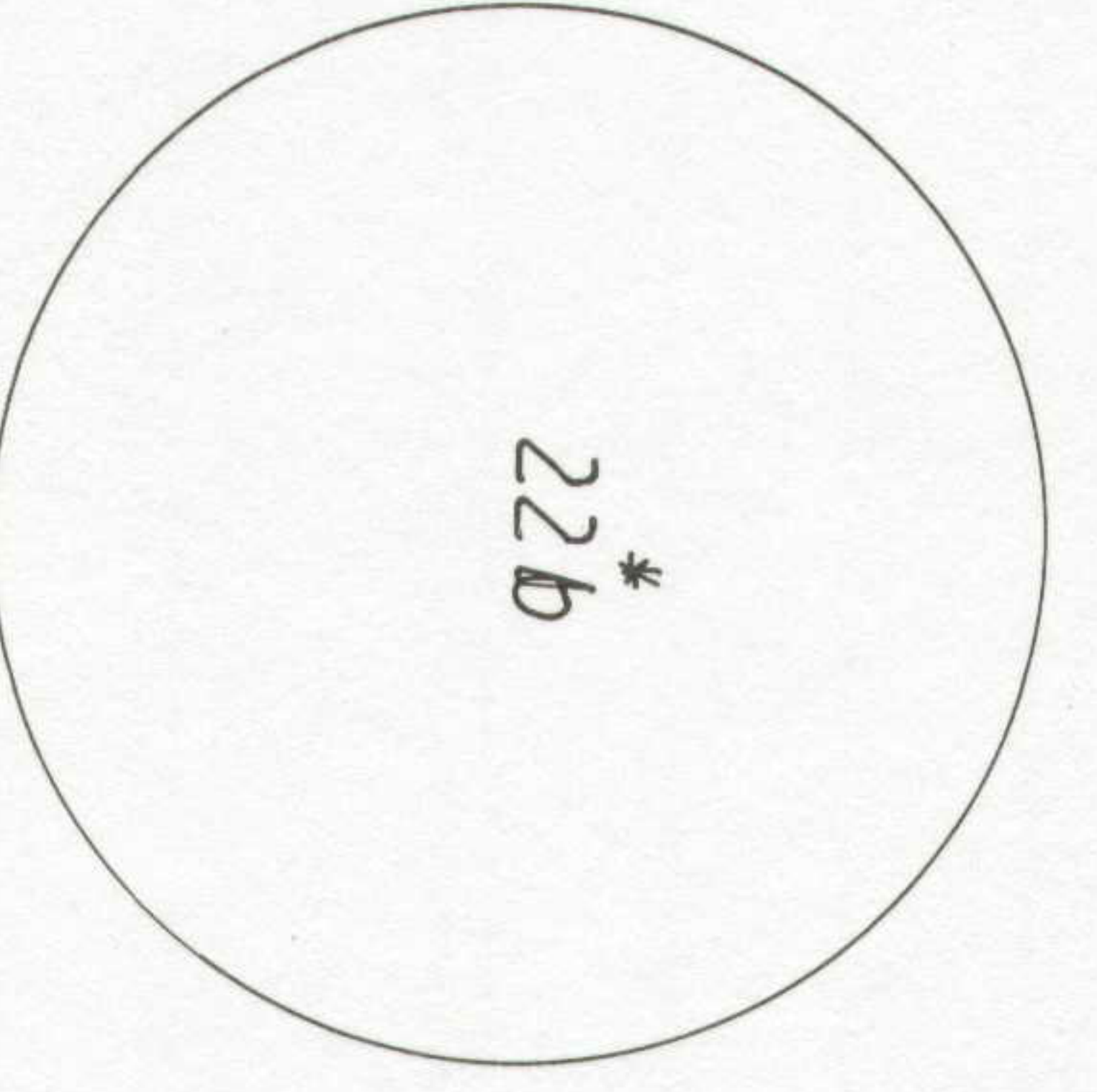
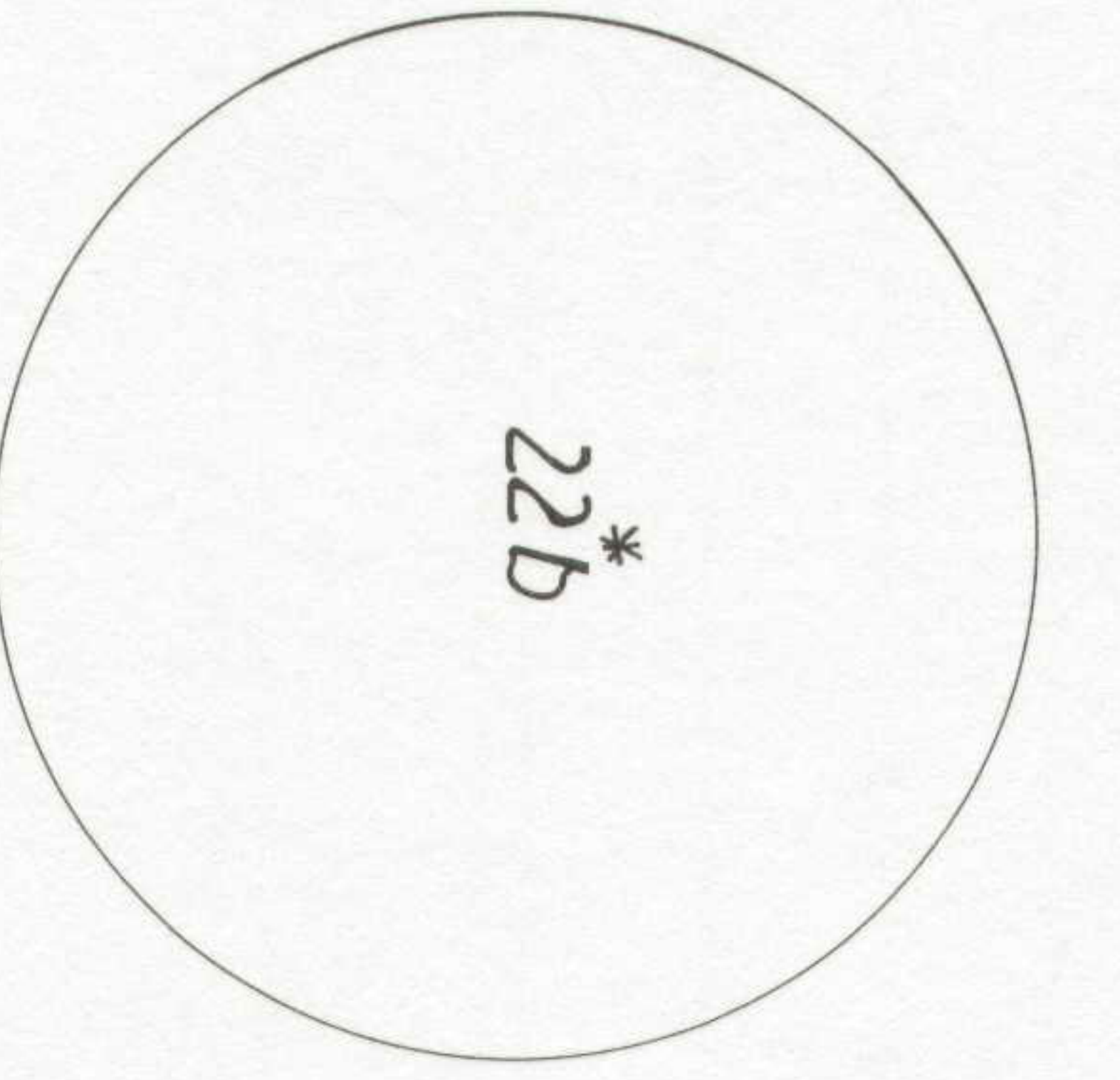
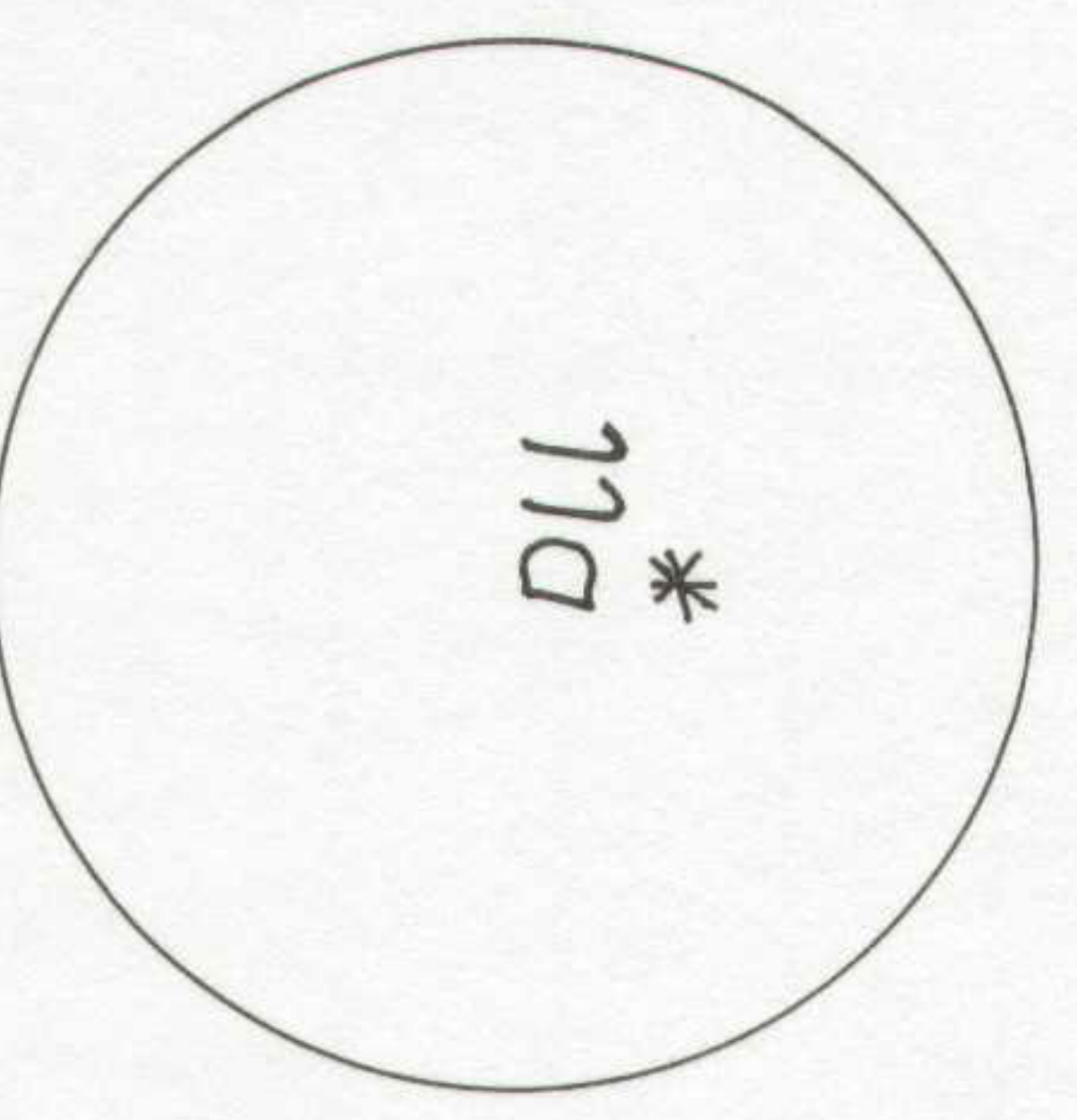
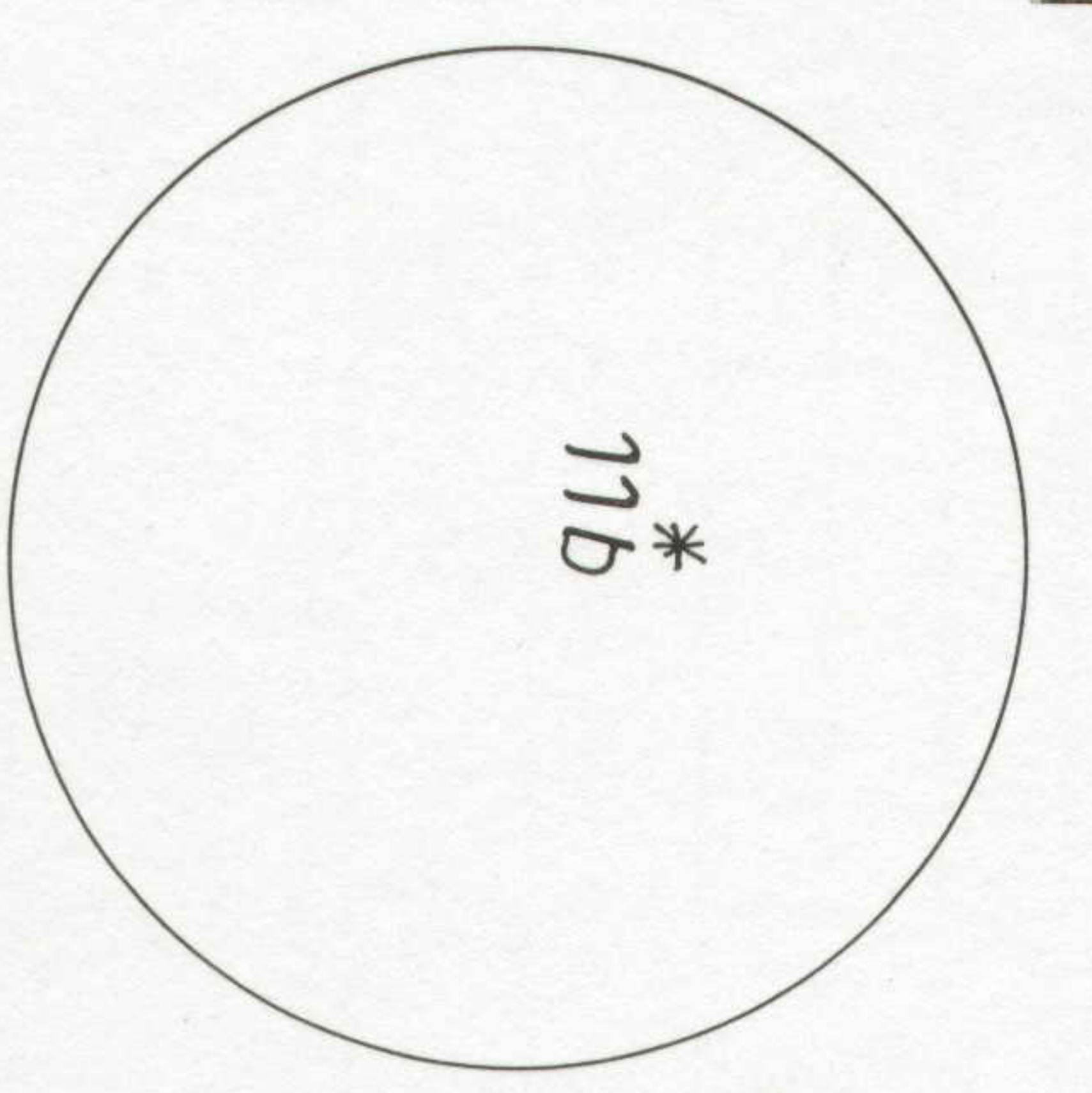
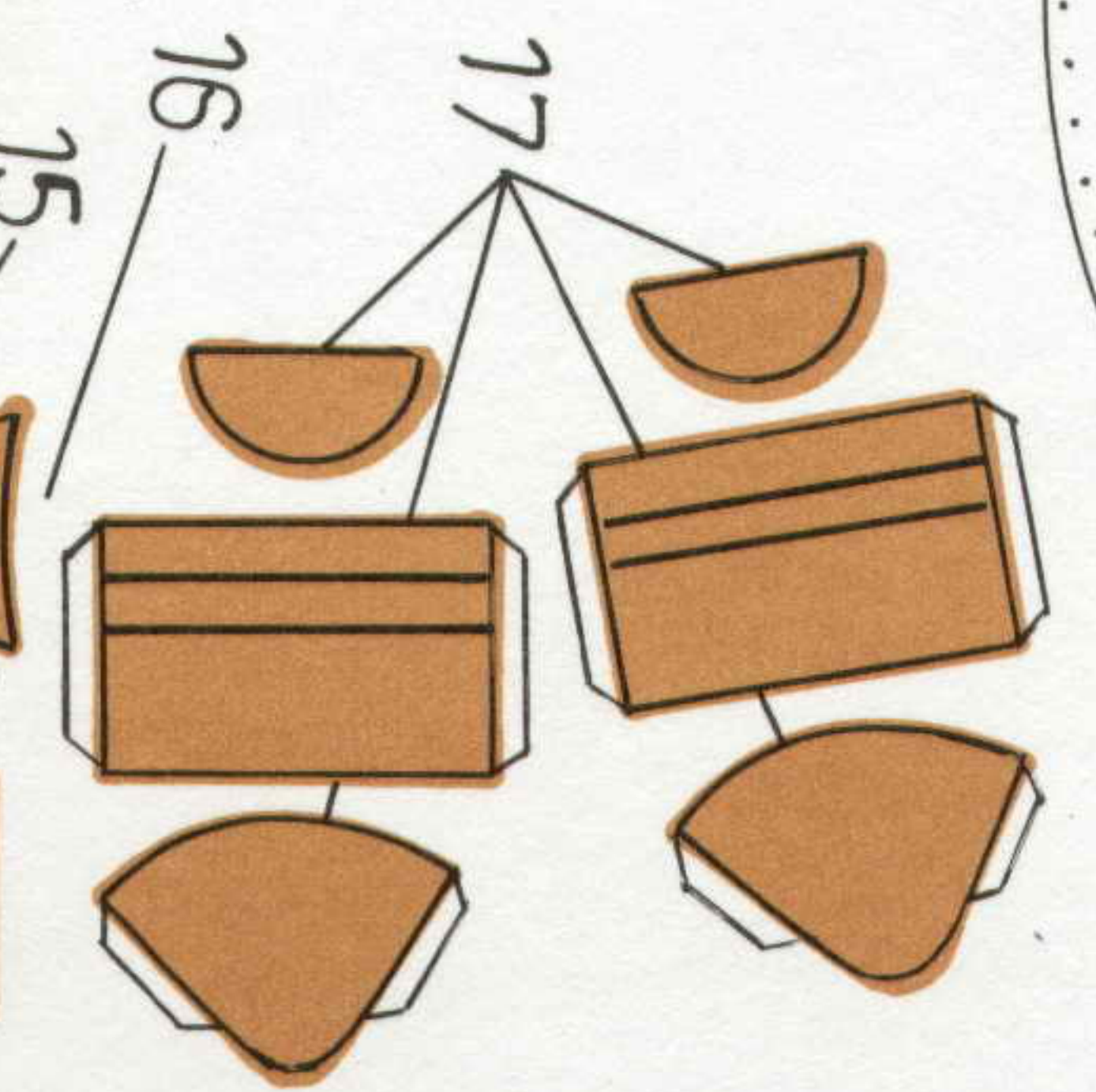
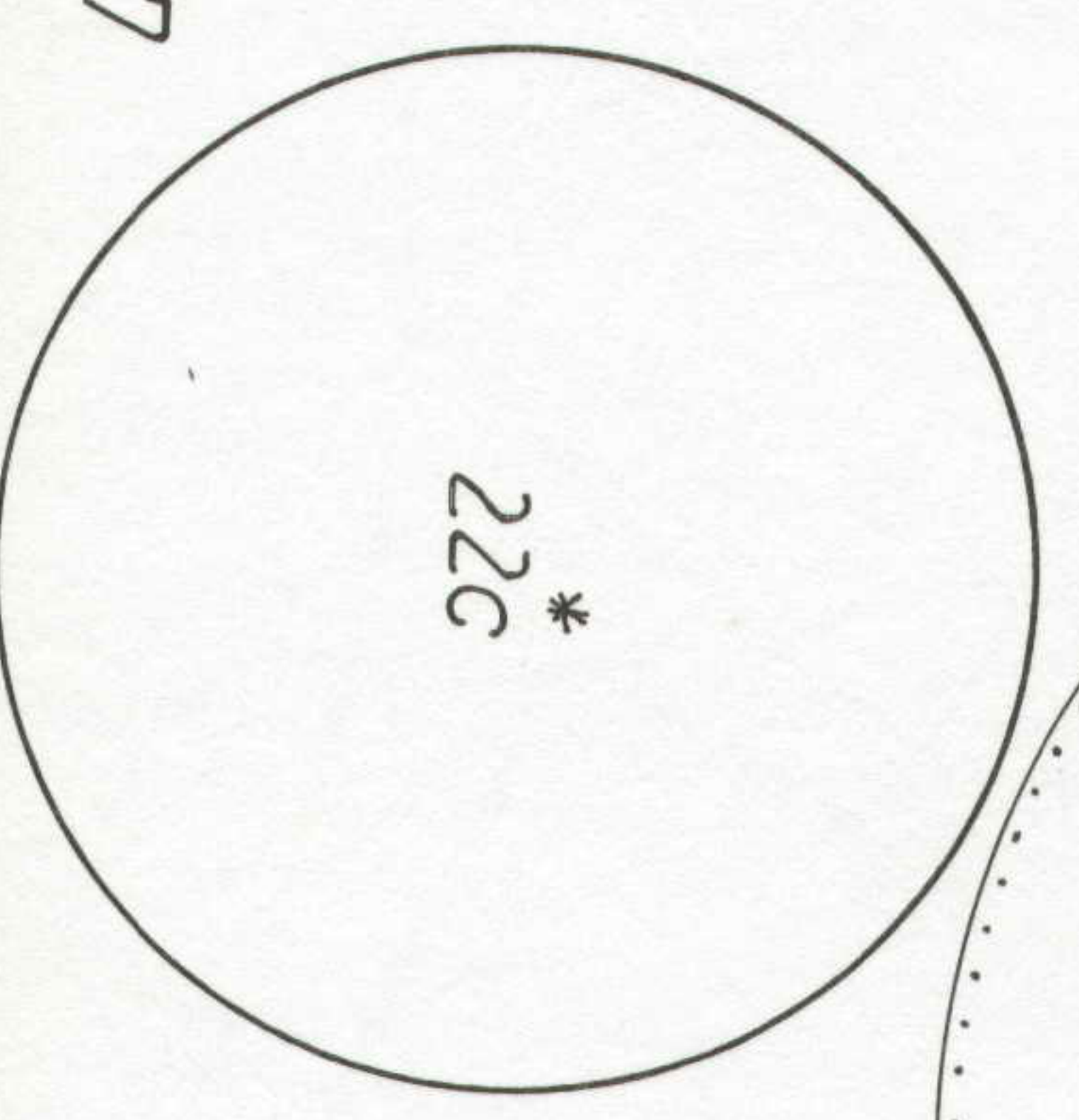
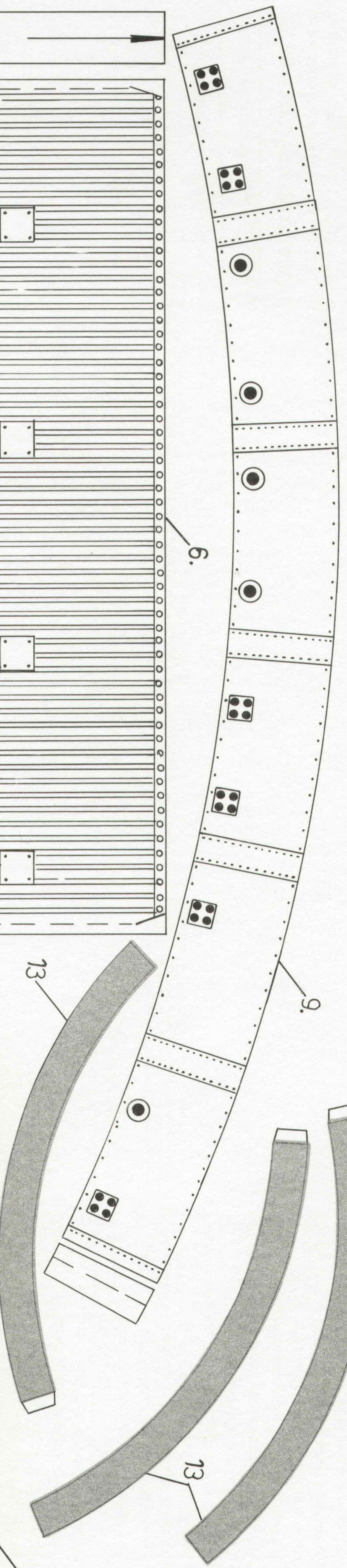
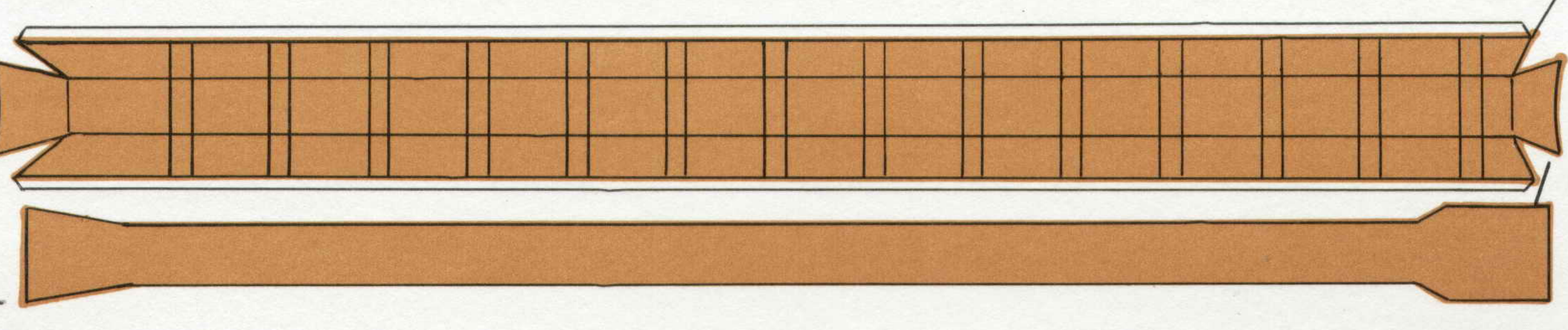
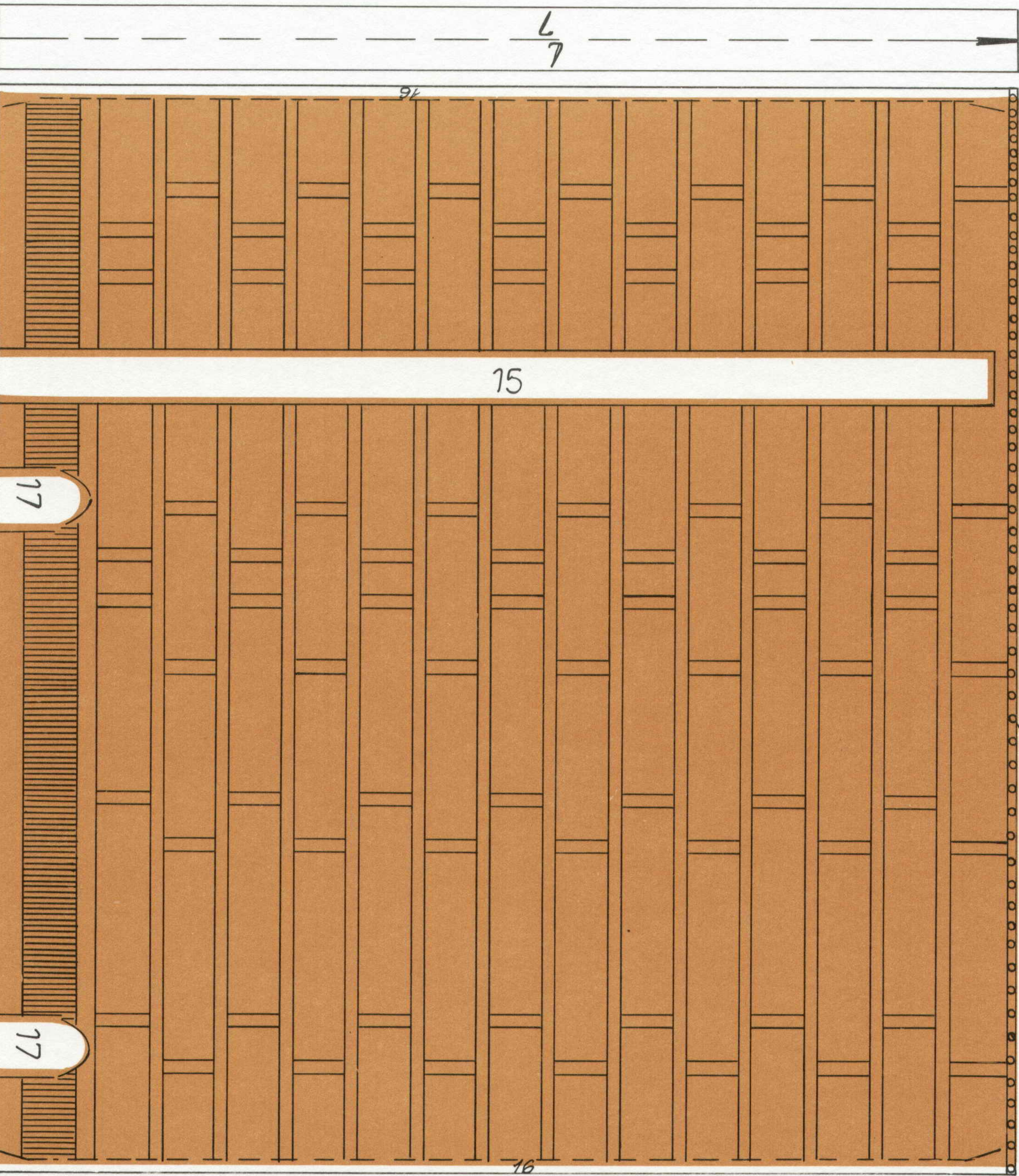
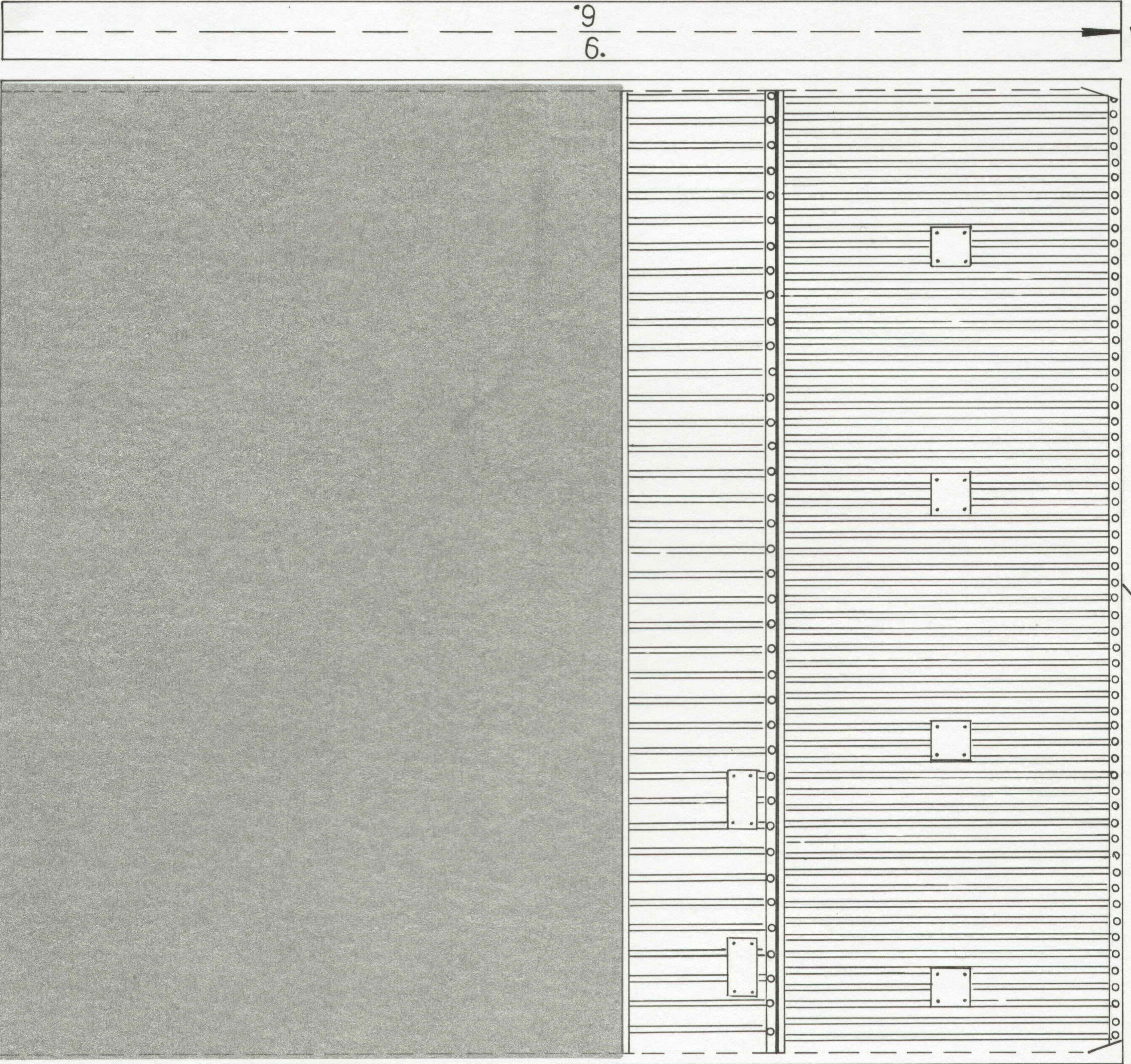

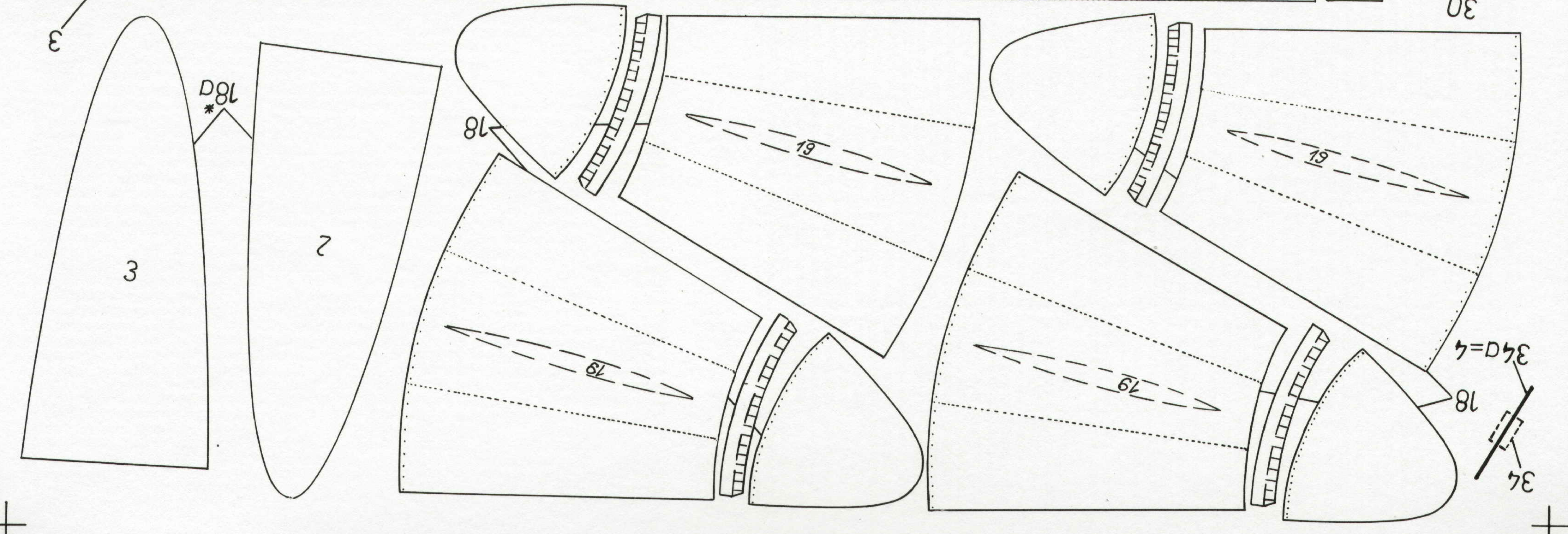
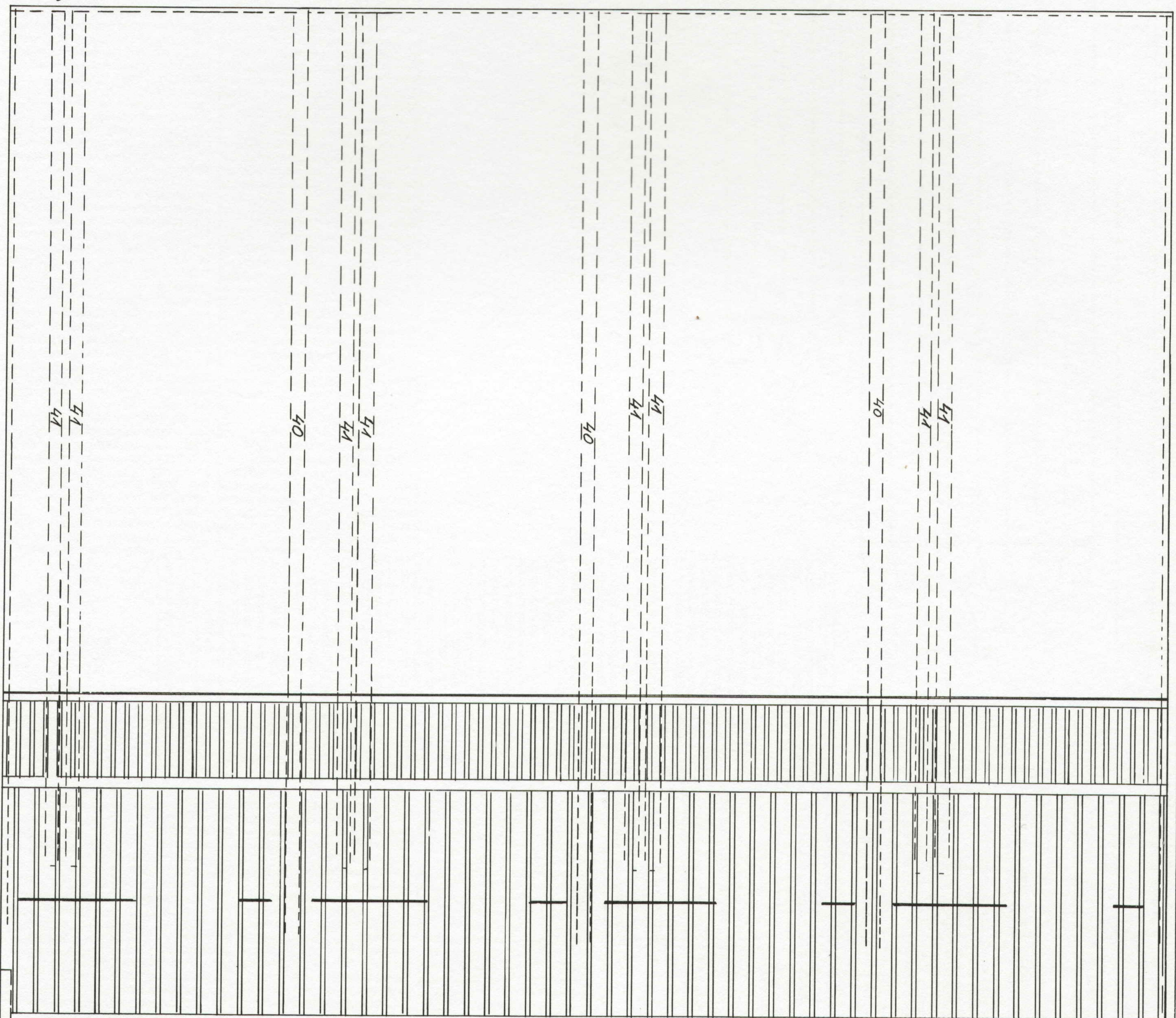
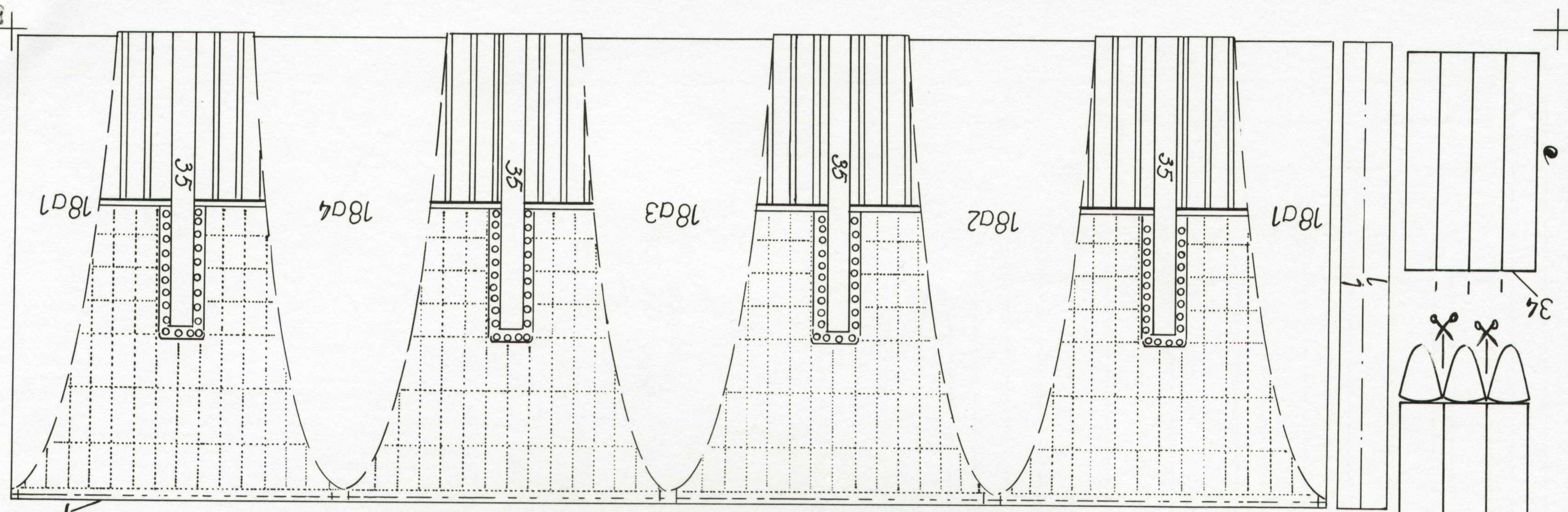

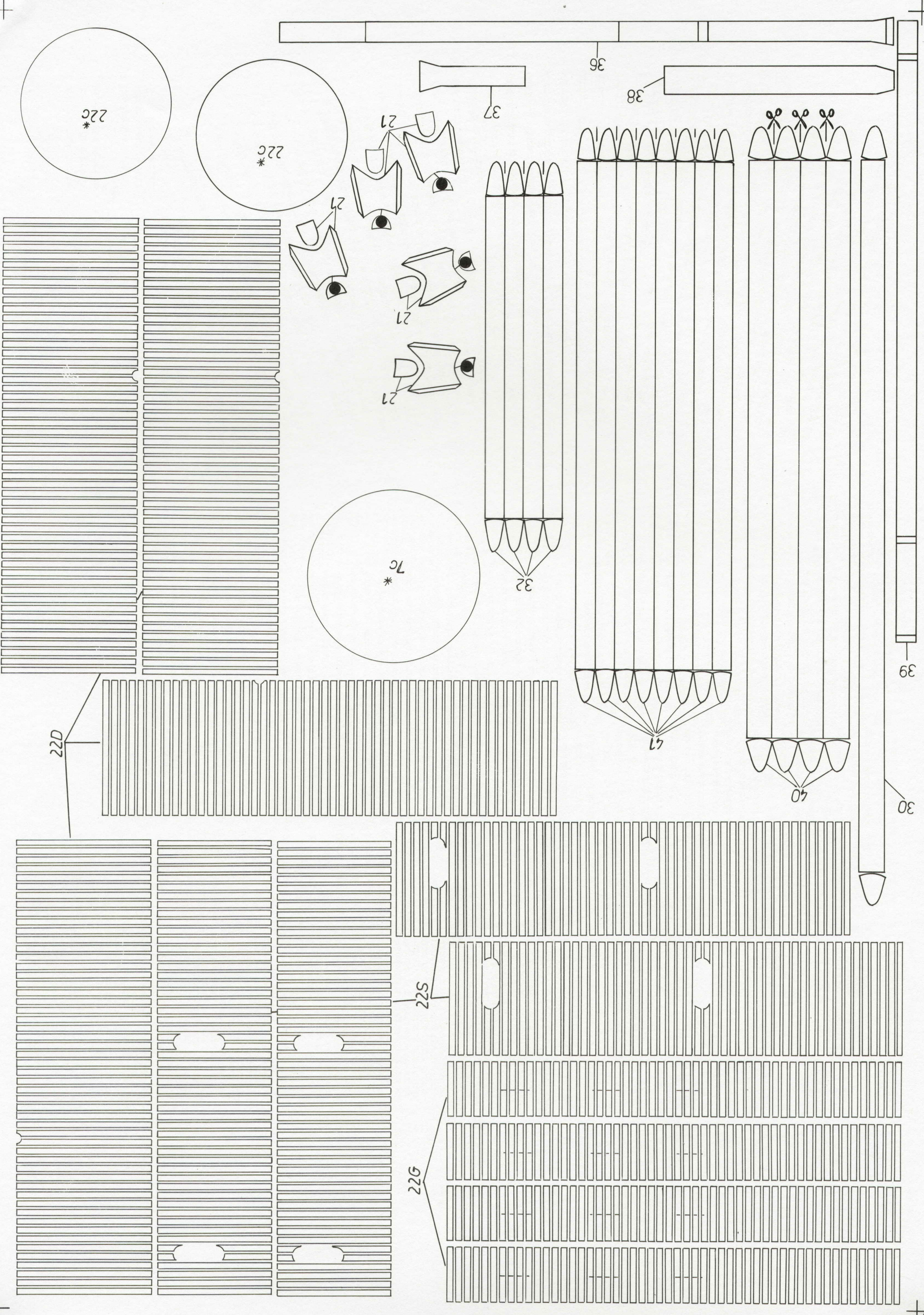

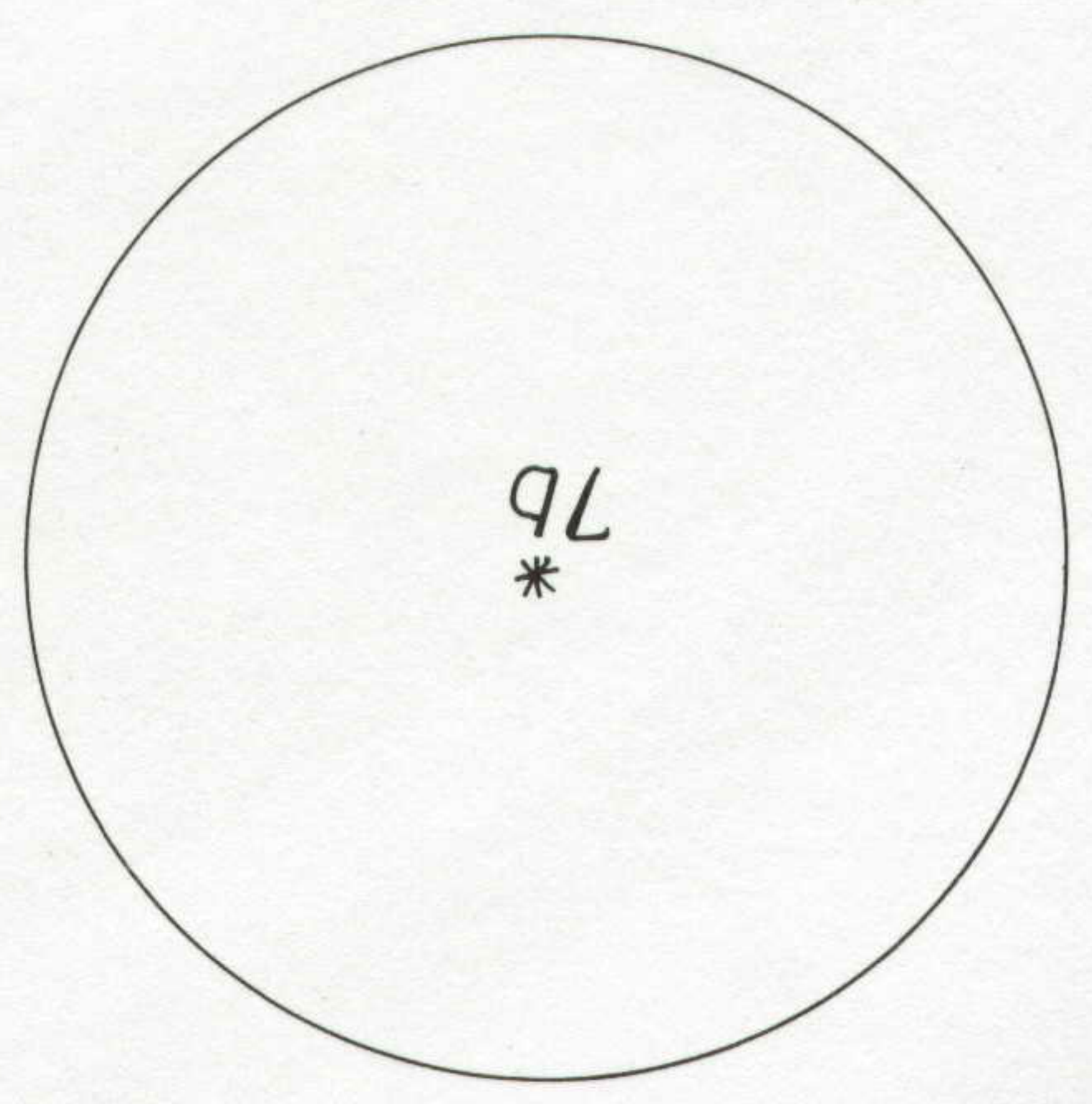
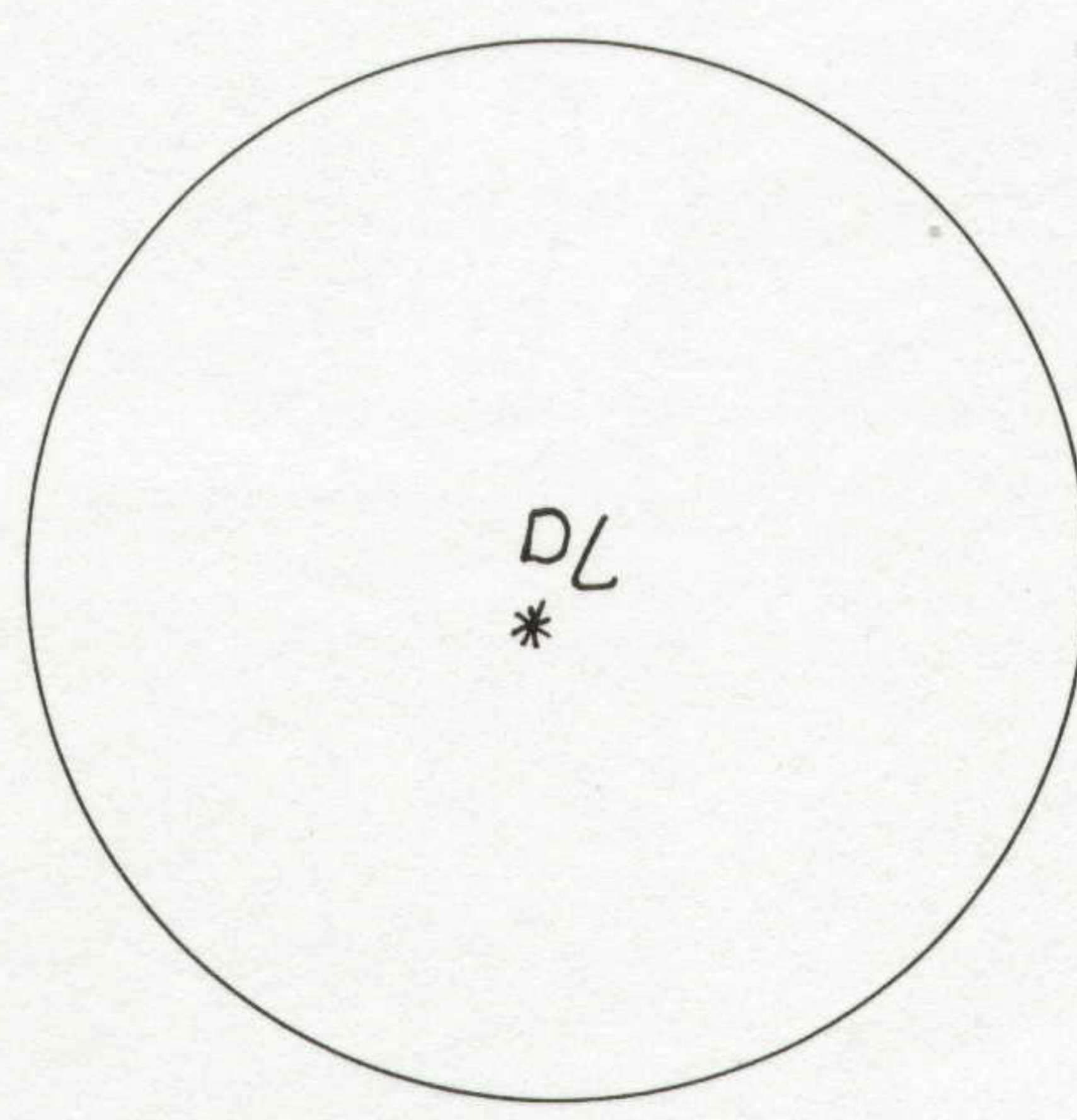
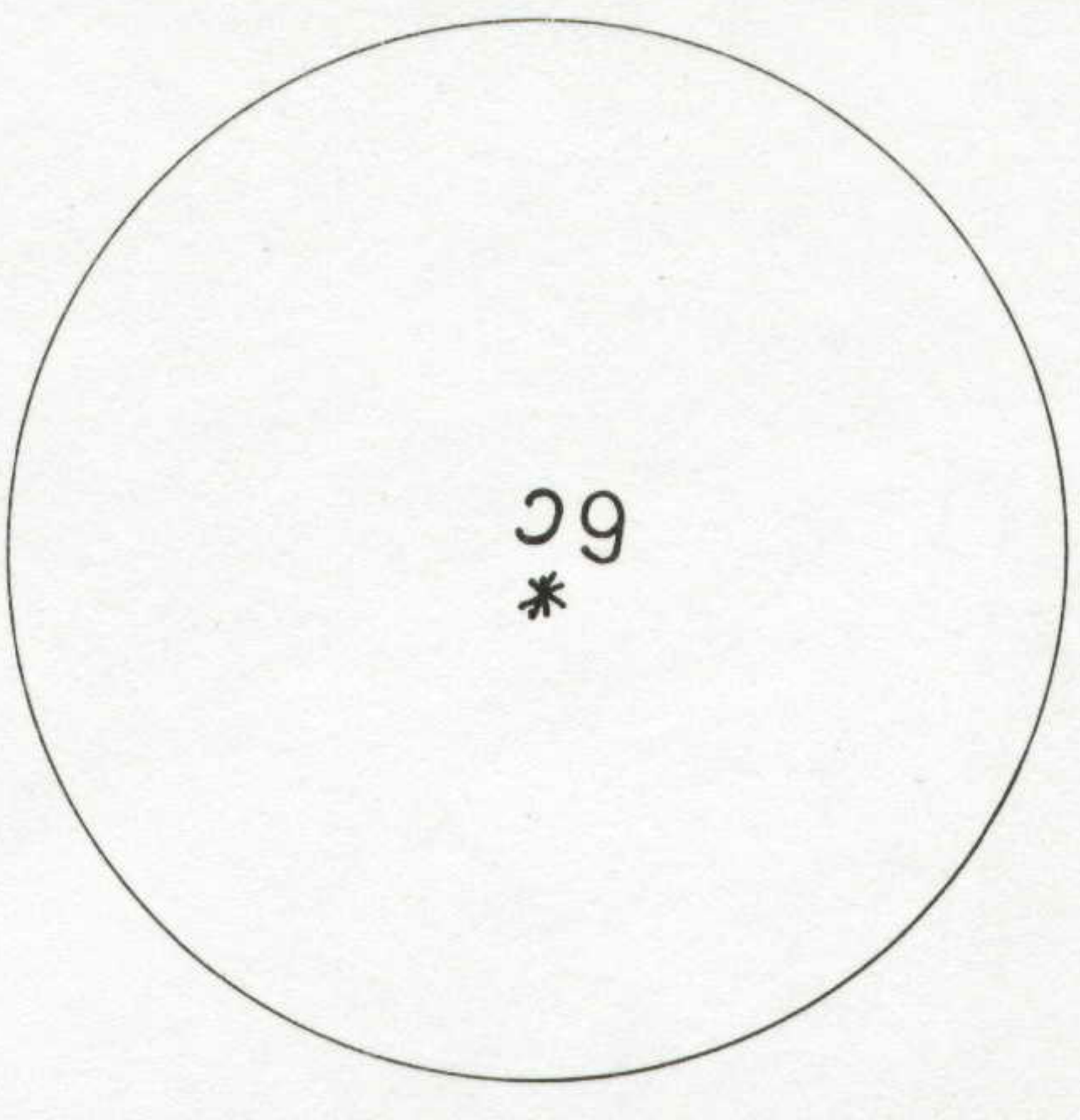
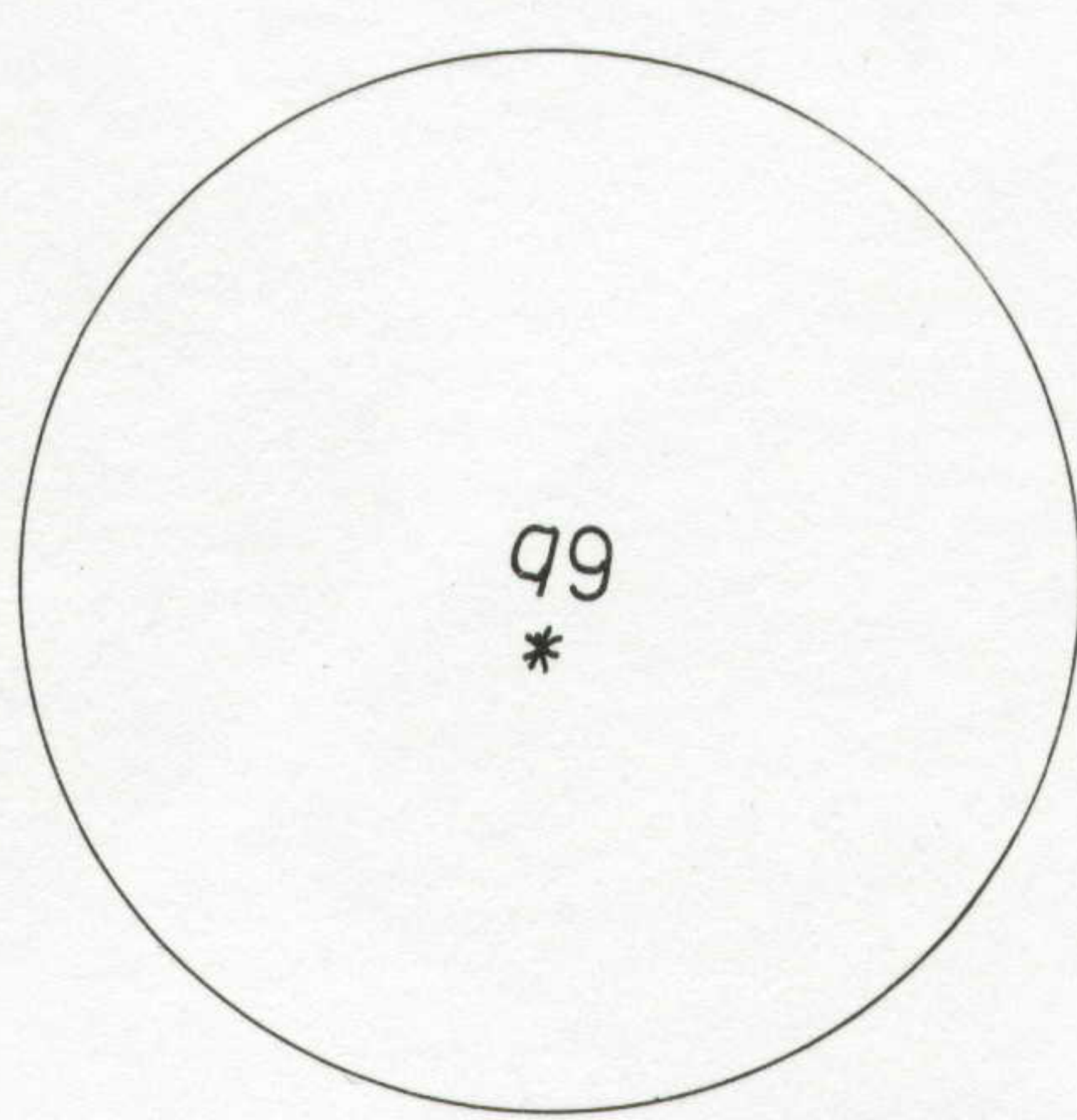
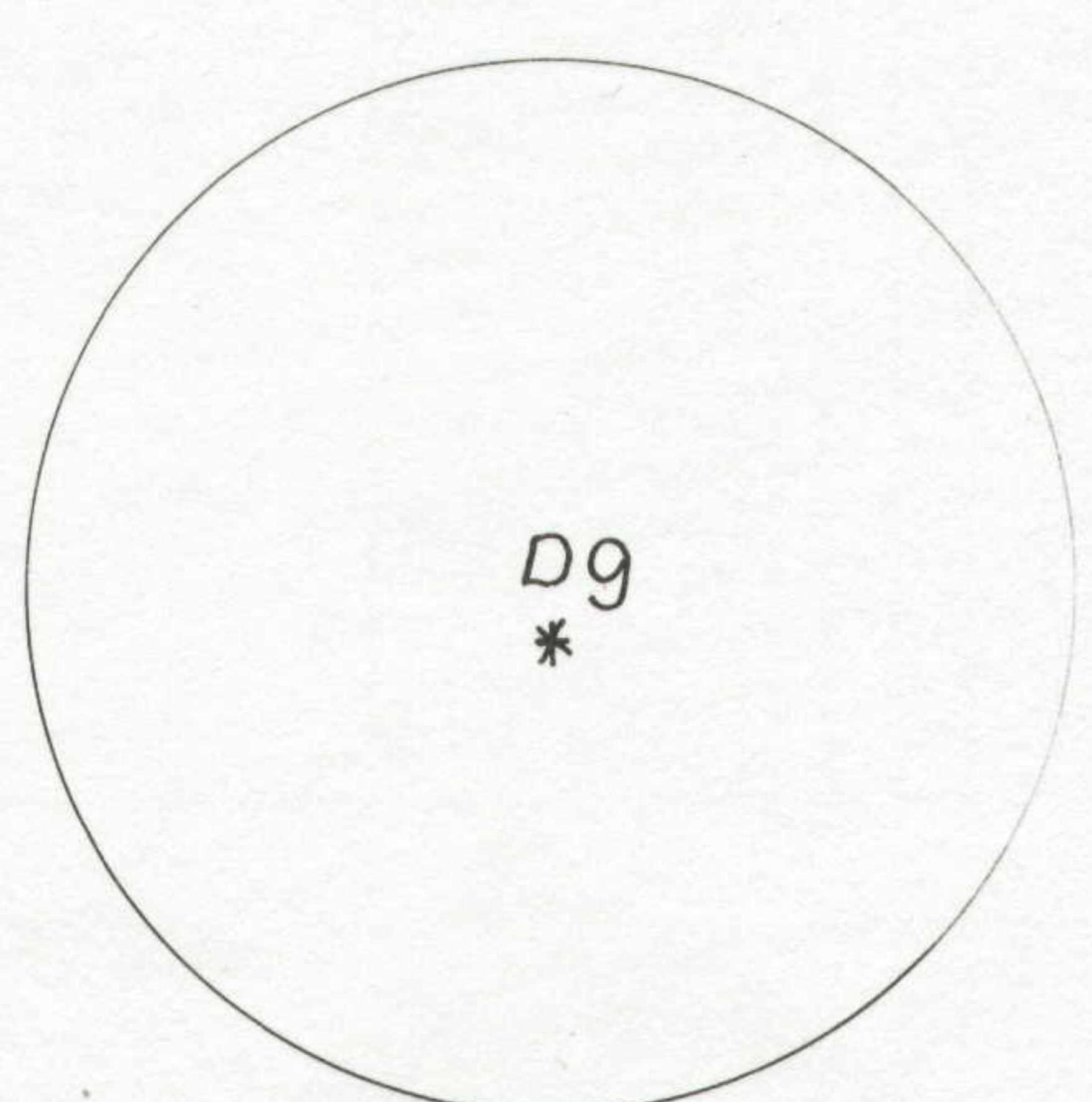
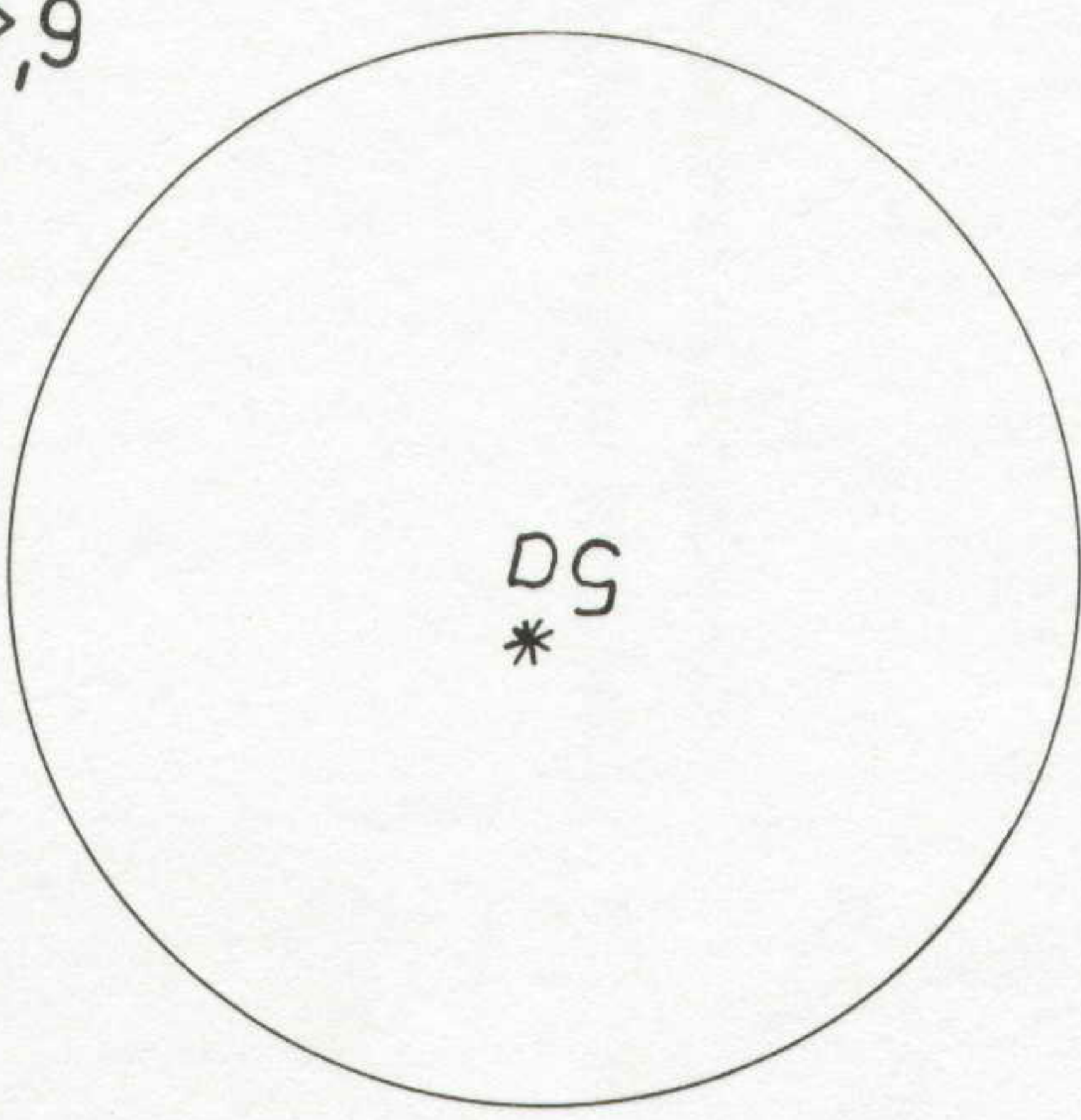
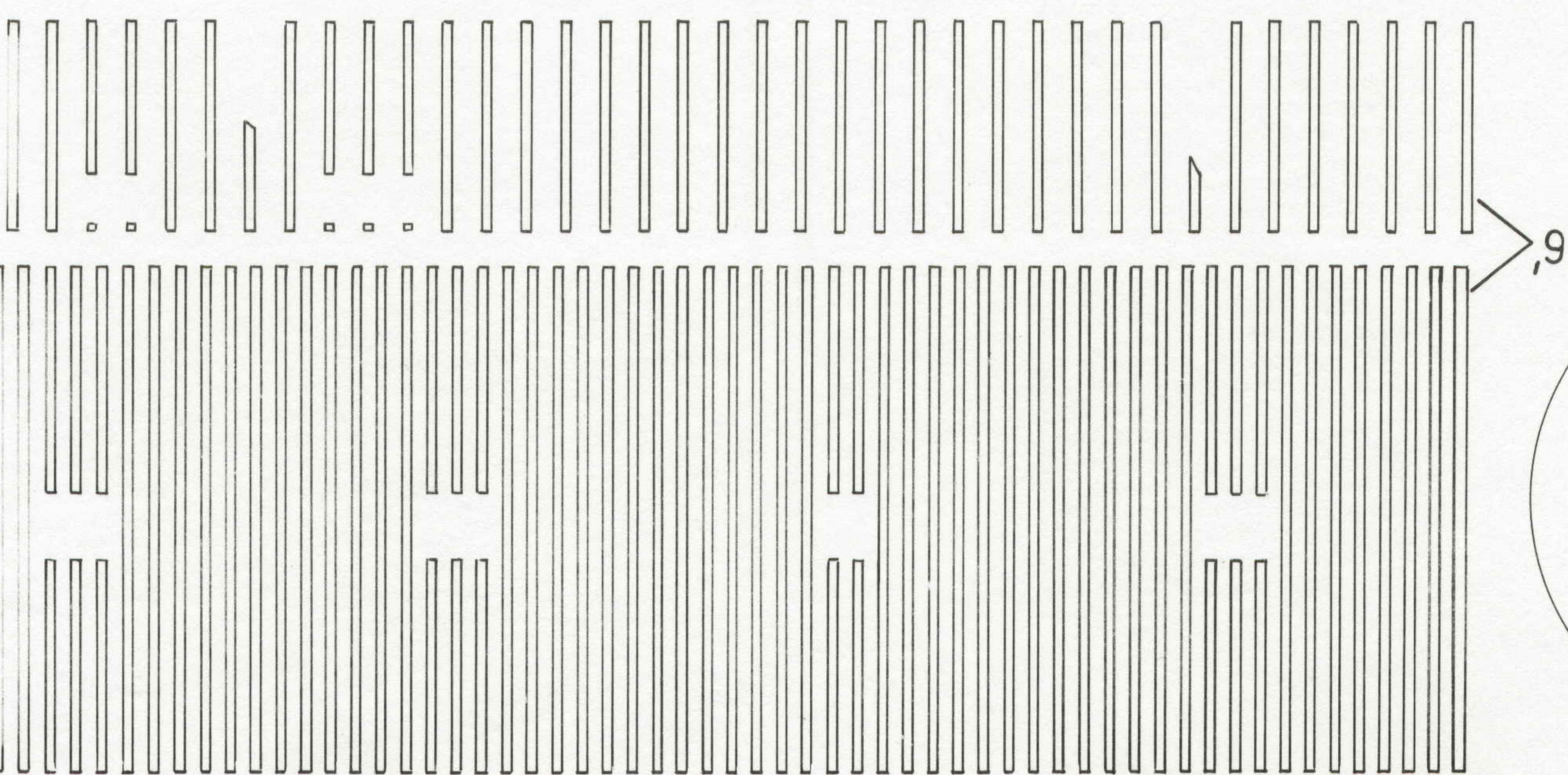
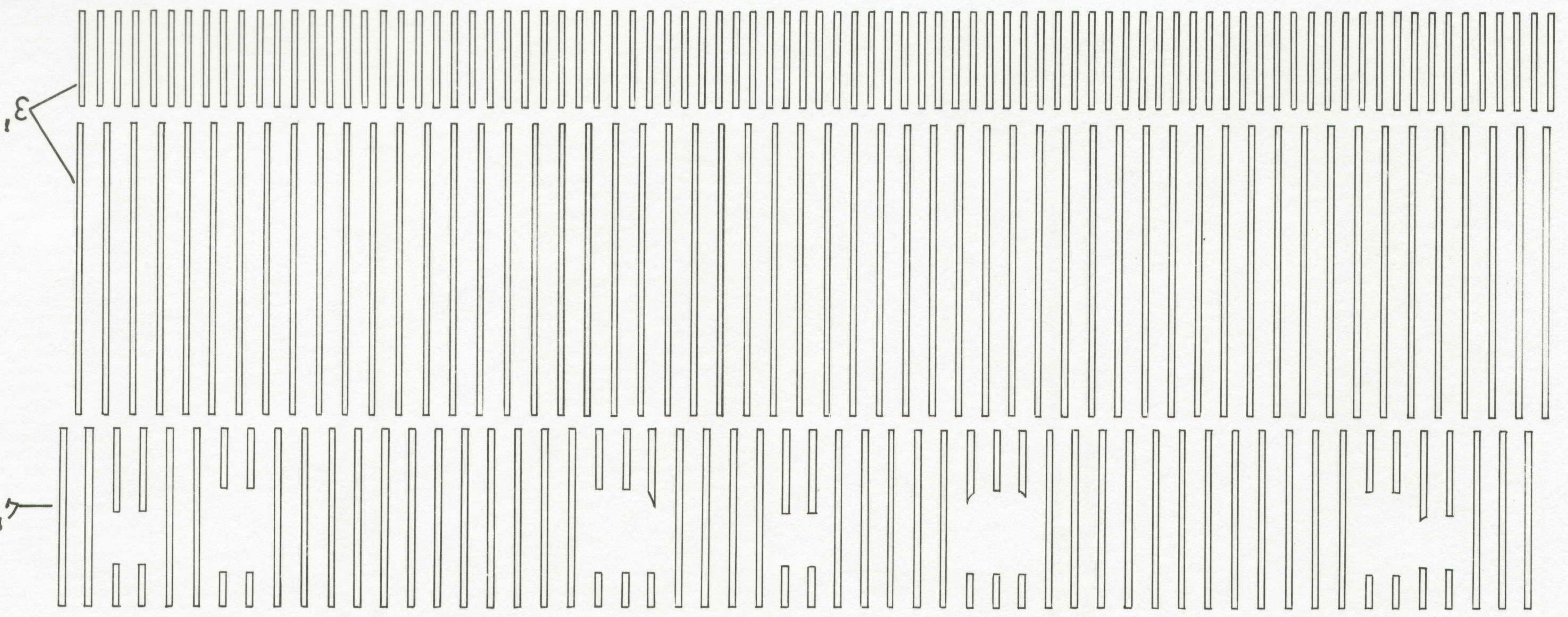
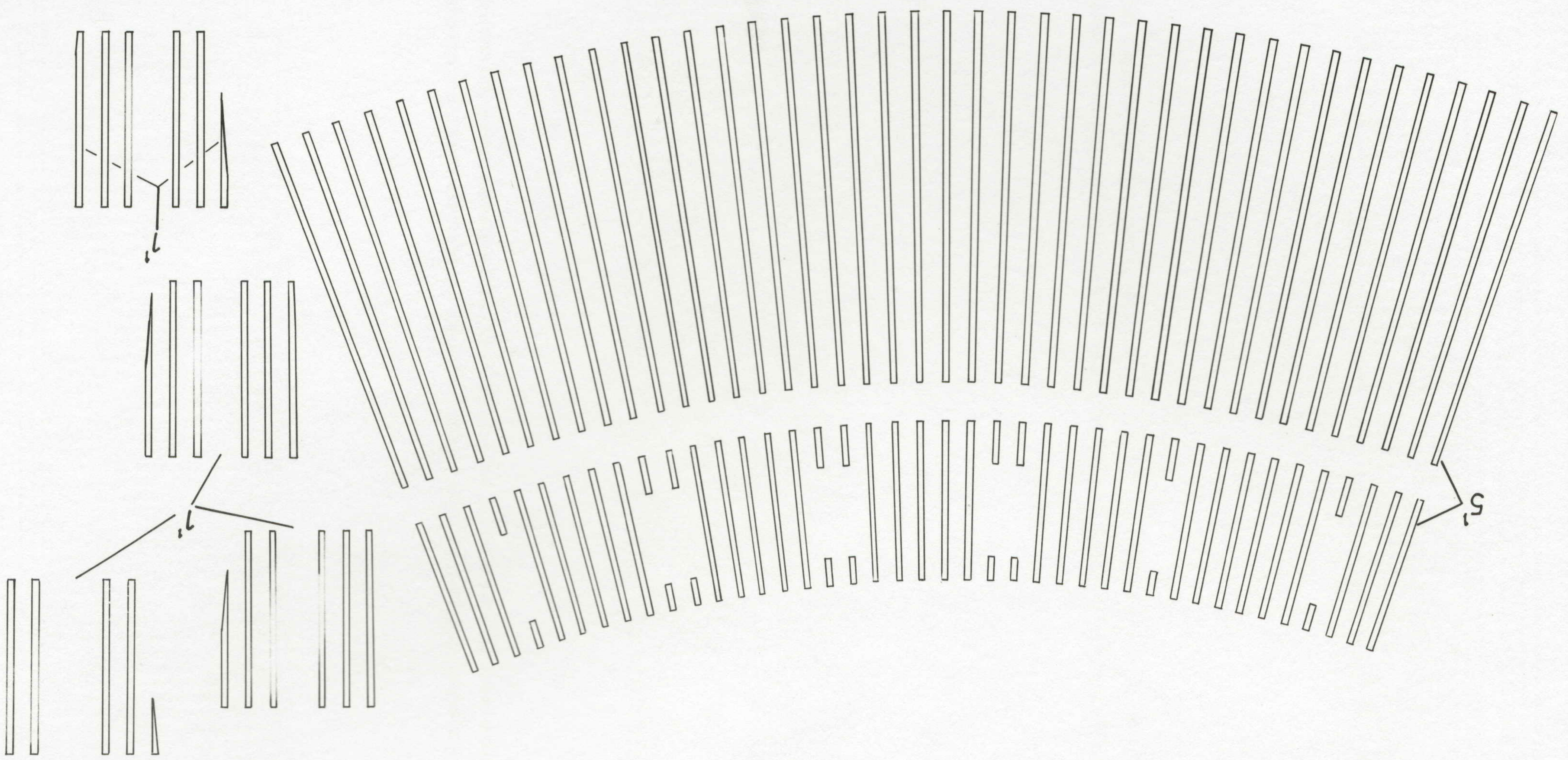

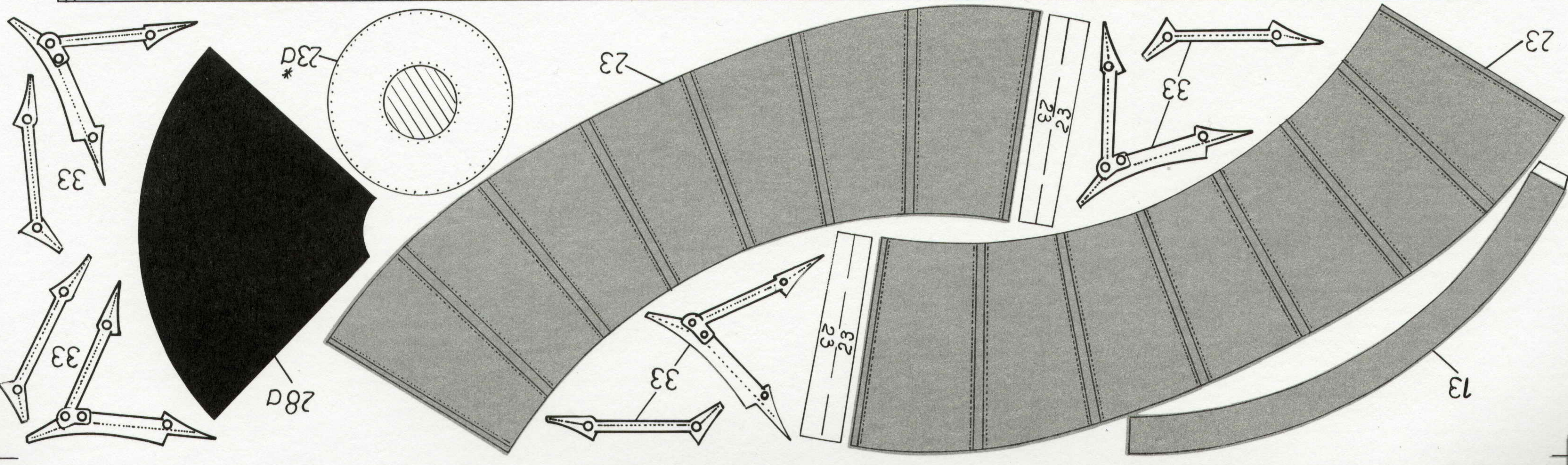

ARIANE 4 - LOT NR 99

Nie wszyscy wiedzą, że droga większości satelitów na orbitę geostacjonarną rozpoczyna się w odległej GUJANIE FRANCUSKIEJ, gdzie zlokalizowany jest europejski port kosmiczny - CENTRE SPATIAL GUYANAIS (CSG).

Wybór GUJANY na miejsce europejskiego kosmodromu nie był przypadkowy. To zamorskie terytorium Francji, położone niedaleko równika, jest idealnym punktem do wynoszenia satelitów geostacjonarnych. Po raz pierwszy z kosmodromu KOUROU wystrzelono w przestrzeń kosmiczną ракетę VERONIQUE 9 kwietnia 1968 roku.

Program ARIANE ma olbrzymie znaczenie dla Europy. Pozwala rozwijać nowe technologie, zacieśniać współpracę firm z różnych państw. Zanim jednak dojdzie do umieszczenia satelity na orbicie musi minąć wiele miesięcy. Poszczególne elementy rakiety nośnej docierają do Gujany Francuskiej drogą morską. W specjalnych kapsułach czekają na montaż. W wysokiej na 61 metrów hali wszystkie elementy składane są w całość. Końcowym etapem jest umieszczenie satelity w górnym członie. Na początku września 98 roku ARIANE 4 wyniosła w przestrzeń kosmiczną HOT BIRDA 3 i METEOSATA 7.

Model rakiety ARIANE 4 opracowano w skali 1:72. Długość modelu rakiety po sklejeniu wynosi 122 cm.

OGÓLNY ZARYS BUDOWY MODELU.

W trakcie budowy modelu nie powinniśmy napotkać zbyt skomplikowanych elementów montażu, pragnę jednak zwrócić uwagę na niektóre istotne czynności.

Proponuję rozpocząć budowę od segmentu NR1, który stanowi podstawę całej rakiety włącznie z jej silnikami. Silniki wspomagające wykonujemy oddzielnie. Ich głównymi elementami są części NR 22; 23 i 24. Wszystkie wręgi oraz część NR 2 należy podkleić tekturą. Zazwyczaj są to części oznaczone gwiazdką. Poszczególne segmenty rakiety sklejamy ze sobą na styk za wyjątkiem głowicy. W tej części modelu rakiety rozpoczynając od elementu NR 9; 10 i 11 połączenia następują za pomocą pasków łączących. W samym stożku części NR 11 należy po jego sklejeniu od wewnątrz wkleić wręgę 11a i 11b., a następnie połączyć z elementem 10.

WSPORNIKI SILNIKÓW WSPOMAGAJĄCYCH.

Główny wspornik wykonujemy z drutu (spinacz biurowy) według wzoru części 34a i pasków części 34. Przygotowane wsporniki wkleić w gniazda szyny mocującej - część 35 prostopadle do korpusu rakiety. Górne wsporniki - część 33 wzmocnić tekturą najlepiej białą. Wyciąć i przykleić do korpusu silnika według rysunku montażowego. W dolnej części silnika na wysokości wręgi NR 22c igłą wykonać niewielkie wgłębienia

Dodatkowym utrudnieniem podczas budowy jest wykonanie uźebrowania poszczególnych segmentów rakiety i silników. W tym celu wszystkie paski podklejamy cienkim kartonem i równo wycinamy. Ich montaż najlepiej dokonywać kolejno segmentami : 1; 3; 4; 5; 6; 22D; 22S i 22G.

Pozostałe wyposażenie rakiety i silników wspomagających przyklejamy zgodnie z opisem rysunku montażowego i umieszczonymi informacjami na poszczególnych częściach korpusu rakiety i silników.

UWAGA!

Na rysunku montażowym rakiety błędnie opisano dysze silników głównych i dysze silników rakiet wspomagających. Części oznaczone numerami 14; 14a; 14b, powinny być wklejone w miejsce części oznaczonych numerami 27; 28; 28a. Natomiast części 27; 28 i 28 a w miejsce części 14; 14a i 14b.

Za zaistniałą pomyłkę redakcja serdecznie przeprasza!

